

Forslag til lov om ændring af registreringsafgiftsloven og vægtafgiftsloven. (Omlægning af bilbeskatningen for at mindske CO₂-udledningen m.v.).
(Lovforslag nr. L 217).

Medlemmer af Folketinget Niels Helveg Petersen (RV) og Marianne Jelved (RV) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Hvad er regeringens holdning til udtalelserne fremsat af folketingsmedlemmer fra Dansk Folkeparti, der sammenligner muslimske kvinders hovedbeklædning med nazisymboler?«
(Forespørgsel nr. F 43).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Regionalpolitisk redegørelse 2007.
(Redegørelse nr. R 9).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 16. maj 2007.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Landdistriktsredegørelse 2007.
(Redegørelse nr. R 10).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 16. maj 2007.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Formanden:

Der er en lang række spørgsmål i dag, og det første er stillet til økonomi- og erhvervsministeren af fru Anne Grete Holmsgaard.

Spm. nr. S 4224

1) Til økonomi- og erhvervsministeren af:

Anne Grete Holmsgaard (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om regeringens planer for at fremme danskudviklet bølgekræftteknologi i Danmark og til eksport?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har i august 2006 og igen i denne måned besøgt et af de danske demonstrationsanlæg ved Nissum Bredning (Wave Star). Det må antages, at den nye interesse for bølgekræft betyder, at regeringen nu er klar til at genoprette og opruste den danske udvikling af teknologien med henblik på CO₂-reduktion, produktion af vedvarende energi, grønne arbejdspladser og forøget teknologiekspert.

Investorerne – og teknologier som Wave Dragon, der er udviklet under det bølgekræftprogram, som den nuværende regering stoppede ved dens tiltrædelse – er i stigende grad på vej til lande som Portugal, Wales og Irland, der alle giver bedre rammebetingelser for teknologiens udvikling og modning.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har stillet et spørgsmål om, hvad ministeren har tænkt sig at gøre for at fremme udviklingen af dansk bølgekræft. Og jeg har stillet spørgsmålet på baggrund af, at erhvervs- og økonomiministeren har indviet Wave Star sidste år i august i Nissum Bredning-forsøgsanlægget og sammen med transport- og energiministeren har været oppe at se på anlægget igen. Sagen er bare, at der gives en støtte, som ikke overhovedet giver bølgekræfts udvikling kinamands chance i Danmark.

Jeg synes virkelig, det er meget trist og meget beklageligt, at vi nu er på vej til at sende bølge-

kraften til udlandet og dermed mister en mulighed for både at udvikle dansk teknologi, udvikle arbejdspladser, valutaandtjeninger og give et bidrag til at nedbringe udslippet af drivhusgasser i Danmark. Så mit spørgsmål er simpelt hen: Hvad vil ministeren love, at regeringen gør og gør hurtigt?

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige, at spørgeren ikke skal være så bekymret. Regeringen har jo sagt, at vi vil øge den vedvarende energi, og i den plan, der er fremlagt, går vi jo faktisk frem til, at vedvarende energi mindst skal udgøre 30 pct. i 2025 mod 15 pct. i dag. Der er faktisk også afsat mange flere midler; der er et nyt energiteknologisk udviklings- og demonstrationsprogram, som i øvrigt har fået en flot førstebehandling her i salen; der er flere midler hele vejen rundt, og der er en for-dobling af midlerne i 2010.

Det er korrekt, at jeg har besøgt projektet i Nissum Bredning. Det er jo et projekt, der er skudt over 30 mio. kr. af private midler i, det fungerer ganske godt, og der er ingen tvivl om, at Wave Star i Nissum Bredning udvikler sig og bliver i Danmark. Så vi er på vej, og jeg tror, at spørgeren er lige så interesseret i bølgekraft, som ministeren er.

Kl. 13.05

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er det jo ikke interessen alene, der gør det, men pengene. Det er pengene, der gør udslaget. Jeg vil spørge, om der er vilje til at gå ind og sige: Vi fortryder, det var dumt gjort af os, at vi afviklede bølgekraftprogrammet i 2001 og fjernede alle pengene. Vi er blevet klogere i mellem-tiden, det er jo agtværdigt at blive klogere, og nu vil vi sikre, at der rent faktisk kommer en støtte, så bølgekraft kan udvikles i Danmark. Det duer jo ikke at pakke det ind i, at der er et demonstrationsprojekt, hvori der er projekter til op over skorstenen. De får ikke alle sammen penge.

Så kan ministeren ikke, når han oven i købet to gange har været oppe på det ene af de to danske projekter, stå her og sige: Ja, vi vil gå ind med penge til det. Det er sådan set det, jeg siger. Nu handler det om handling og ikke om pæne papirer.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Så er jeg jo glad for at sige, at regeringen handler på det her område. Programmidlerne er forøget fra 75 mio. kr. årligt under det hidtidige energiforskningsprogram til 183 mio. kr. i 2007 og 205 mio. kr. i 2008.

Nu ved spørgeren jo godt, at det ikke er ministeren selv, der deler pengene ud, men at der faktisk sidder en bestyrelse og deler penge ud til valide projekter. Vi taler nu om et bølgekraftprojekt, som ligger i Nissum Bredning, og som har kørt 4.000 timer, har overlevet syv storme – en bil holder i ca. 5.000 timer – og nu prøver man at gå op i stor skala. Jeg ved jo, at spørgeren er meget interesseret i, om det nu kan være nok med 60 øre pr. kW. Det, det drejer sig om, er, at det her projekt får penge til at kunne komme ud i stor skala, og det skal der nok komme.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil sige, at det ene projekt har overlevet ikke bare syv storme, men også syv magre år. Det andet projekt overlever tilsyneladende ikke. Det er mig bekendt på vej til udlandet. Om det bliver Irland, om det bliver England, eller om det bliver Portugal, ved jeg ikke, men de glæder sig.

De var enormt nervøse i 2001 over, om Danmark skulle løbe med den her teknologi. De takkede deres gud og skaber, da der kom en ny regering, der fjernede hele bølgekraftprogrammet, fordi det gav dem bedre muligheder. Og nu står ministeren så her og siger: Jamen der er jo et udviklingsprogram, man kan søge penge til. Der er jo afsat midler til andengenerationsbiobrændstoffer og givet en masse løfter til det, og det program kan simpelt hen ikke rumme det her.

Hvis ministeren nu vil have lidt høj cigarføring, som bygger på andet end papir, så vil han gå ud og sige: Ja, vi lover ilandføringssikring, strømmen skal jo fra bølgerne og ind til land, og vi lover, at der kommer en højere afregningspris. Det er jo det, der giver den sikkerhed, som kan få andre private investorer til at komme på banen. Det er vel egentlig ikke for meget forlangt. Det er ikke særlig dyrt, hvis man gerne vil være en erhvervsminister, som virkelig sikrer udviklingen af dansk produktion.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg håber jo, at det første store projekt i fuld skala ligger imellem havmøllerne ude på Horns Rev. Så er der faktisk ikke så langt til at sætte

stikket i, og så det ville da være en god idé at lægge bølgekraftanlæggene imellem havmøllerne på Horns Rev.

Det, det drejer sig om nu, er jo ikke 60 øre pr. kW, for så langt er de projekter ikke kommet endnu. Det, det drejer sig om, er at få dem op i stor skala. I øjeblikket kører man en skala fra 1 til 10, og der har jo nok været forsøgt, jeg ved ikke hvor mange hundrede bølgekraftprojekter. I øjeblikket er der, synes jeg, et validt projekt, der tager det hele ud af vandet, hver gang det er stormvejr, og de har flotte resultater med det. Jeg tror faktisk, at fru Anne Grete Holmsgaard formentlig vil komme til at glæde sig over, at vi her har et virkelig validt projekt, samtidig med at vi har klimakonferencen i Danmark, og der er midler at søge i demonstrationsprogrammet, men det er fagligheden, der afgør, hvem der får midlerne. Når noget strander på stranden, som et af projekterne har gjort, så er det måske, fordi der er problemer.

Formanden:

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for et sidste spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg tror ikke, det er klogt som minister at udtale sig om, hvilken teknologi der er den mest gangbare over nogle år, om det er den ene eller den anden. Det synes jeg sådan set man skal lade selve projekterne afgøre ved at vise, hvad der er mest levedygtigt inden for det her område.

Men jeg kan jo forstå, at ministeren ikke vil love, at det bliver garanteret, at man kan få strømmen i land – det synes jeg dog ellers var et minimum, ministeren kunne have lovet i dag. Det er da sikkert fint, hvis det ligger ved siden af Horns Rev-mølleparkerne, men man skal jo have en garanti for, at man kan få strømmen i land og få tilskud, og man skal også have en garanti for, at man kan få tilskud over de 60 øre. For ministeren vil vel ikke påstå, at man kan køre det her for 60 øre pr. kWh? Det kunne man ikke i sin tid, da vindkraften skulle i gang, det har man ikke kunnet med nogen teknologier.

Kl. 13.10

Så jeg må sige, at jeg ærlig talt synes, det her er pauvert. Jeg ved ikke, om ministeren er ude på at klippe flere røde snore og så gå tilbage og holde pæne taler, men ikke love noget som helst, der virkelig kan få teknologien til at køre. Det synes jeg altså er magert for en erhvervsminister.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Så må jeg gentage, at det jo ikke er ministeren, der render og deler pengene ud. Det er jo fagligheden, der er afgørende. Det er de mennesker, vi sætter i bestyrelsen for vores energiteknologiske udviklings- og demonstrationsprogrammer. Det er folk, der har faglig forstand på det, og de vurderer de projekter, der er. Jeg vurderer, om det er et godt projekt, men det er fagligheden, der bestemmer.

Når det er sagt, så er jeg enig i, at det jo ikke er de 60 øre, der er afgørende for, om det her projekt kommer til at køre. Det, det drejer sig om, er formentlig flere hundrede millioner kroner over en årrække, der gør, at det her kan udvikles. Vi står i øvrigt med et projekt, som der allerede er 30 mio. kr. private midler fyldt i. Der bruges 16 mio. kr. af private midler til projektet, og så kan det offentlige træde til ved siden af. Jeg tror, at det faktisk er en god idé, hvis både de private og de offentlige bruger midler.

Så synes jeg ikke, man skal være så negativ. Det, det drejer sig om, er at udvikle ny teknologi på det område. Det er regeringen meget, meget opmærksom på, og jeg tror på, at bølgekraften har en fremtid for sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4233

2) Til udenrigsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilke aftaler, skriftlige eller mundtlige, er der indgået med partier i det danske Folketing om hjælp til de irakiske tolke, som har bistået de danske styrker i Irak?«

Villy Søvndal (SF):

Vi har alle sammen i Folketinget fået henvendelser fra danske officerer, der arbejder i Irak, og som er bekymrede over, hvad der sker med de tolke, der har hjulpet danskerne, når Danmark trækker sig tilbage til august. Derfor synes jeg, Folketinget har brug for at vide fra udenrigsministeren, hvad der egentlig er aftalt på de møder, der har været mellem udenrigsministeren og de forskellige partier, for der er mange forskellige tolkninger ude i offentligheden.

Baggrunden for mit spørgsmål er den moralske, at jeg ikke kan forestille mig, at man vil lade mennesker i stikken, der har hjulpet danske sol-

dater. Det synes jeg var meget fornemt formulert af en tidligere dansk udenrigsminister, Uffe Ellemann-Jensen, da han sagde: Man lader ikke den slags folk i stikken.

Er udenrigsministeren enig i det, og foreligger der en aftale?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu synes jeg såmænd ikke, hr. Villy Søvndal havde behovet at citere min gode ven Uffe Ellemann-Jensen, for den danske regering har sagt præcis det samme igennem lang tid, og hvis hr. Villy Søvndal havde haft tid til at være i salen den 11. april, hvad det er helt i orden at han ikke havde tid til, så ville han have hørt det samme sagt af statsministeren på et spørgsmål fra hr. Rune Lund. Men allerede dagen før sagde statsministeren på sit pressemøde:

Det er vigtigt at slå fast, at tolke, der har hjulpet de danske soldater, undertiden i svære situationer, selvfølgelig ikke skal lades i stikken. Og så henviste han til, hvad jeg havde sagt: Udenrigsministeren har gentaget, at vi selvfølgelig ikke lader dem i stikken, og han har sagt, at sagerne vil blive behandlet efter de regler, der gælder. Det sagde statsministeren, der ikke kan udelukke, at de gældende regler vil betyde, at nogle af tolkene kommer til Danmark. Man kan hverken udelukke det ene eller det andet.

Om mine samtaler med de forskellige partier kan jeg sige, at der ikke foreligger nogen hemmelig aftale. Man behøver ikke lave hemmelige aftaler om, at regeringen står ved sit løfte og sit tilsagn om ikke at lade nogen i stikken. Det er ikke aftalestof.

Jeg kan her over for hr. Villy Søvndal bekræfte, at jeg selvfølgelig til partierne Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Venstre og Konservative under samtaler har sagt, at regeringen ikke vil lade tolkene i stikken, og at alle sager om asyl eventuelt, hvis de finder sted, vil blive behandlet inden for den eksisterende udlændingelovgivning. Det står regeringen ved, ligesom jeg også har sagt, at det vil ske på individuelt grundlag.

Så der har ikke været noget hemmeligt, og der er ikke noget bag gardinerne. Det hele har været sagt offentligt af denne regering igennem ganske lang tid. Så jeg synes, det skulle være ganske klart.

Villy Søvndal (SF):

Det er jeg ked af at jeg ikke kan sige at jeg synes det var, altså meget klart. Altså, en formulering,

der hedder, at man ikke kan udelukke, som udenrigsministeren refererer statsministeren for, er jo som at sælge elastik i metermål. Det betyder, at man stort set kan gøre, hvad man vil. Men jeg forstår på udenrigsministeren, at der ikke foreligger nogen aftale, og det betyder, at når bl.a. hr. Naser Khader siger, at der foreligger en aftale, så er det forkert efter det, vi i dag har fået oplyst af udenrigsministeren.

Det, udenrigsministeren så rundede af med, er, at de skal behandles efter gældende asyllovgivning. Det betyder vel, at der ikke ligger nogen sikkerhed for tolkene, da vi også i den nuværende situation sender irakere tilbage til Irak.

Kl. 13.15

Er det ikke det korte af det lange af udenrigsministerens svar, at der ikke ligger nogen form for sikkerhed? For hvordan kan man garantere menneskers sikkerhed i Irak med de forhold, der er gældende i dag?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu er Folketingssalen jo ikke et sted, hvor man skal sagsbehandle individuelle sager. Og der vil være tale om individuelle sager. De skal så vurderes individuelt, og der skal drøftes med den enkelte tolk, hvad situationen er. Og så skal man finde en løsning for hver enkelt tolk.

Det er så der, statsministeren meget rigtigt har sagt, at man hverken kan udelukke det ene eller det andet. Der findes jo mange løsninger. Der findes lokale løsninger, der findes regionale løsninger, der findes også danske løsninger. Og det kan vi slet ikke stå og sagsbehandle her. Så det må da være noget, der skal vurderes konkret med de konkrete tolke og ikke af hr. Villy Søvndal i Folketingssalen.

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil godt prøve igen, for jeg synes, ministeren er meget uklar. Og når ministeren er meget uklar, så er det, fordi han vælger at være meget uklar.

Når ministeren siger, at det er op til individuelle vurderinger, betyder det så, at hvis en tolk siger: Mit liv vil være truet, fordi jeg hjalp danske soldater – så vil man gå ind i en individuel vurdering og undersøge, om det mon også er rigtigt eller ej? Er det svaret? Jeg er med på, at vi ikke skal sagsbehandle, men betyder det, hvis en tolk siger: Jeg er truet på mit liv – at man så vil sige, det er rigtigt, for når man har hjulpet danske soldater, der ikke længere er der, så er man truet på sit liv?

Så nævnte udenrigsministeren lokale løsninger. Er det muligt at uddybe lidt, hvad de kunne indeholde? Eller hvad regionale løsninger kunne gå ud på? Eller hvad danske løsninger kunne gå ud på?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Når brigaden holder op med at være i Basra omkring den 1. august, skal aftackling finde sted. Der er selvfølgelig en masse opgaver, der skal sørges for, således at man rykker ordentligt ud. Der er også de civile projekter, som skal overdrages til irakerne selv på en måde, som gør, at de kan videreføres. Så der er en masse, om jeg så må sige, afleveringsforretninger.

En af de ting, der også skal tages hånd om, når man rykker planmæssigt ud, er selvfølgelig bekymringen fra tolkenes side. Derfor kan det selvfølgelig kun foregå individuelt, for bekymringerne kan være forskellige, ønskerne kan være forskellige. Nogle kan have ønske om det ene sted i Irak eller det andet sted i Irak, nogle kan have ønske om noget andet et andet sted i regionen, sådan som det f.eks. er sket for Englands vedkommende. Og nogle kan føle, at der kun er én mulighed, og det er i Danmark.

Sådan vil det være forskelligt fra familie til familie, fra tolk til tolk, og det er derfor, brigaden skal have kontakt med dem. Det er en del af den samlede afvikling den 1. august også at have afviklet og sørget for, at ingen af dem, vi taler om her, lades i stikken.

Villy Søvnald (SF):

Nu synes jeg måske, vi begynder at komme lidt tættere på. Jeg forstod, at de tolke, der udtrykker, at deres liv er i fare, vil man med udenrigsministerens ord tillade at komme til Danmark, hvis det er deres eneste mulighed for at føle tryghed.

Er det rigtigt, at hvis en tolk siger: Mit liv er så truet, at kun Danmark kan yde mig den fornødne sikkerhed – så er regeringen villig til at tage konsekvensen af det? I så fald synes jeg bestemt, at det har været en nyttig eftermiddag, og jeg vil også sige trøstende til udenrigsministeren, at han ikke behøver at være bange for at sige det højt, for Dansk Folkeparti er ikke til stede i salen lige nu. Så der er ingen, der kommer efter udenrigsministeren. Han kan i det her tilfælde fuldstændig frit give udtryk for sin holdning.

Men må jeg tolke det sådan, at udenrigsministerens svar er, at de tolke, der mener, at deres

sikkerhed kun kan tilgodeses i Danmark, efter i dag har udenrigsministerens løfte om, at de kan komme til Danmark?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der skal ikke gives løfter her i Folketingssalen. Det afgørende er, at der vil ske en individuel vurdering, som vil blive drøftet med hensyn til den enkelte tolk, og jeg skal ikke her i Folketingssalen forudskikke, hvad denne samtale ender med.

Jeg kan kun sige, som statsministeren sagde den 10. november: Man kan hverken udelukke det ene eller det andet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4234

3) Til udenrigsministeren af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvordan vil den danske regering i praksis og helt konkret garantere sikkerheden for de irakiske tolke, som har bistået danske styrker i Irak, efter den danske tilbagetrækning til august?«

Villy Søvnald (SF):

Det næste spørgsmål er om det rent praktiske omkring det, at når tolke giver udtryk for, at deres sikkerhed kun kan varetages her i Danmark, så forstod jeg på det tidligere svar fra udenrigsministeren, at de så skulle behandles efter den eksisterende asyllovgivning.

Nu er vi jo i nærheden af den 1. maj, og derfor vil jeg godt spørge: Hvor lang tid tager en sådan sagsbehandling i Flygtningenævnet, som jeg formoder er dem, der skal afgøre det? Og vil regeringen fremskynde en behandling, sådan at man sikrer, at de her sager bliver afgjort så hurtigt, at vi ikke får en periode efter den 1. august? Det er sådan mere de praktiske forhold, jeg spørger ind til her i dette spørgsmål.

Kl. 13.20

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, men det spørgsmål skal hr. Villy Søvnald jo så rette til integrationsministeren, for det er jo ikke udenrigsministeren, der sidder og sagsbehandler anmodninger om asyl i Danmark. Så det er ikke det rigtige sted at stille det, altså til mig.

Jeg kan sige, at den 1. maj jo ikke er skæringsdag, det er den 1. august, der er skæringsdag.

Det vil sige, at vi går i gang med at drøfte det med hver enkelt, som jeg sagde før, og ser på, hvad deres situation er, hvad deres muligheder er, og hvad deres ønsker er. Det bliver en individuel vurdering, hvorpå der så træffes en beslutning.

De forskellige praktiske spørgsmål om asyl og udlændingeloven må hr. Villy Søvndal rette til integrationsministeren.

Villy Søvndal (SF):

De spørgsmål skal jeg nok følge op på hos integrationsministeren. Men jeg vil godt spørge lidt til situationen i Irak, for det fremgik af udenrigsministerens svar, at et af svarene kunne være at tilbyde sikkerhed i Irak.

Hvis man kigger på den bedrøvelige situation, der er i Irak, har jeg svært ved at forstå, hvordan man kan garantere sikkerhed i en situation, hvor 4 millioner mennesker ud af 24 millioner – altså hver sjette – er flygtet, i en situation, hvor man regner med, at mere end 600.000 mennesker er blevet dræbt de sidste 4 år.

Hvilke midler ejer udenrigsministeren til at give sikkerhed i Irak i dag?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu er det jo forskelligt fra område til område, trods alt. Jeg er fuldstændig enig med hr. Villy Søvndal i, at det overordnet set ikke er tilfredsstillende, langtfra, og det er allerværst i midten. Men det nordlige område – det kurdiske område – mener jeg ikke hr. Villy Søvndal kan sige er usikkert.

Tre provinser i syd er nu overdraget til irakiske sikkerhedsstyrker. Det vil sige, at irakerne selv mener, at de nu er i stand til at varetage sikkerheden i tre af de sydlige provinser, og formentlig kommer den fjerde med inden den 1. august. Så det vil sige, at den irakiske vurdering altså er, at der er flere af de 18 provinser, som er tilstrækkelig sikre. Det vil jo altid være en irakisk vurdering, om de vil overtage sikkerheden. Hvis irakerne siger, at nu vil de overtage sikkerheden, så ligger det jo i aftalen med FN og med os, at vi så må gå ud fra, at de kan overtage sikkerheden.

Det, Danmark gør nu, er jo at styrke den irakiske regering. Vi ændrede vores indsats fra den 1. august til flere styrker omkring regeringen i Bagdad, og så lægger vi ...

Nu blinker den rødt. Jeg får sikkert et spørgsmål til, så jeg tager næste del af mit svar ved næste spørgsmål.

Villy Søvndal (SF):

Jeg er sikker på, at udenrigsministeren er bekendt med, at både USA og England har erkendt, at de er nødt til at tage imod dem, der har hjulpet de amerikanske og britiske soldater, altså tolkene. Jeg vil godt spørge, hvad det er, der gør, at den danske regering i den her sag, som jeg synes burde være så indlysende, er så usikker i sine svar, som udenrigsministeren er, når han siger: Det kan blive det ene, og det kan blive det andet, og man kan hverken udelukke det ene eller det andet.

Jeg synes i virkeligheden, udenrigsministeren har haft et tilbagefald i forhold til et tidspunkt under samtalen, hvor det stod klart, at man under alle omstændigheder ville hjælpe. Altså, den der sikkerhedsgaranti i Irak vurderer amerikanerne og briterne at man ikke kan give. Hvad er det, der får udenrigsministeren til at tro, at en dansk udenrigsminister kan give en større sikkerhed?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu behøver vi jo ikke bevidst at misforstå hinanden – jeg ved godt, hr. Villy Søvndal ikke gør det bevidst.

Vi har sagt, at vi ikke lader nogen i stikken. Jeg har sagt, at der selvfølgelig er forskel fra tolk til tolk, med hensyn til hvordan de oplever deres situation, og hvordan de ønsker deres fremtid. Det er jo ikke alle, der synes, fremtiden er allerbedst i Danmark. Nogle kan jo godt føle, at fremtiden er bedst, hvis man får et andet sted i Irak at opholde sig, hvis man får nogle erhvervs muligheder, får nogle studiemuligheder, hvis man kan rykke til et andet land, hvor man f.eks. vil kunne gå på universitetet. Der er jo mange forskellige muligheder.

I beslutningsforslaget om omlægningen af vores indsats i Irak, som ligger i Folketinget, og som jeg naturligvis håber hr. Villy Søvndal vil stemme for, lægger vi jo 100 mio. kr. ekstra i år bare i nærområdeindsatsen i Syrien, Jordan og Irak. Og vi lægger altså op til 100 mio. kr. ekstra i 2008 i nærområdeindsatsen, fordi vi ved, som hr. Villy Søvndal så rigtigt sagde før, at der er alt for mange personer, som har måttet forlade deres hjem og placere sig enten et andet sted i Irak, i Syrien, Jordan eller et tredje sted.

Så vores indstilling er selvfølgelig, at de skal hjælpes, men jeg mener ikke, at hr. Villy Søvndal kan stå her og sige, at alle 20 skal hjælpes på samme måde, for det ville være den gamle so-

cialisme at sige, at alle mennesker er ens, og det er hr. Villy Søvndal jo vokset fra.

Villy Søvndal (SF):

Nu synes jeg så alligevel, vi er kommet et stykke videre. Der var en periode, hvor udenrigsministeren faldt lidt tilbage igen, men nu synes jeg, han er fremme i front.

Kl. 13.25

Jeg forstår det sådan, at irakiske tolke får et individuelt valg, der hedder, at hvis de siger, at deres sikkerhed kun kan tilgodeses i f.eks. Danmark, så bliver det sådan. Men jeg er selvfølgelig helt med på, at vi jo ikke skal vælge for dem. De skal selv give udtryk for, hvad de gerne vil.

Men jeg må forstå udenrigsministeren sådan, at det her jo også betyder, at de valg, de giver udtryk for, vil blive respekteret også af den danske regering. Og dermed synes jeg også – og det vil jeg godt sige til udenrigsministeren – at det er klædeligt, for dels synes jeg ikke, man skal lade folk i stikken, folk, der har hjulpet Danmark på et tidspunkt, hvor vi havde brug for hjælp; dels synes jeg også, at Danmark har et helt særligt ansvar ved at være med til at udløse den katastrofale situation, der i dag er i Irak.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu kan vi jo så gentage hinanden hele tiden. Jeg er glad for, at hr. Villy Søvndal nu har forståelse for, at det er en individuel vurdering, hvor man skal tage hensyn til situationen, til tolkenes ønsker og muligheder. Og det er det, der skal ske individuelt.

Med hensyn til den endelige beslutning til sin tid, hvis Danmark kommer ind i billedet, vil det være en sag, som vi skal drøfte med Integrationsministeriet, og det vil være Integrationsministeriet, der i givet fald skal træffe den beslutning. Men der er vi jo slet ikke. For øjeblikket er vi i den situation, at vi skal undersøge hver enkelt, vi skal tale med hver enkelt, og hver enkelt skal komme med sine ønsker, og vi skal selvfølgelig vurdere dem. Der er jo ikke noget, der hedder tagselvord. Vi skal selvfølgelig være med i en vurdering af mulighederne og realismen i det. Vi stiller ikke et tagselvord op, men vi stiller nogle muligheder op, som vi så vurderer sammen med den enkelte.

Det afgørende, bundlinjen, som statsministeren har sagt det, og som jeg har sagt det, er: Ingen lades i stikken. Men det betyder så også, at fordi mennesker er forskellige, mulighederne er

forskellige, realiteterne er forskellige, så kan man hverken udelukke det ene eller det andet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4241

4) Til finansministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvad det efter hans opfattelse vil koste i udgifter til infrastruktur, sportsfaciliteter, sikkerhed, hotelfaciliteter, OL-by, mediefaciliteter, olympisk stadion og lignende direkte udgifter at afholde OL i København i 2020/2024?«

Skriftlig begrundelse

I rapporten »OL til Danmark – potentialer og barrierer« af Rambøll Management, fra februar 2006, har Kulturministeriet fået foretaget en beregning af udgifterne ved afholdelse af OL i Danmark.

I Finansministeriets svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 36 af 21. februar 2007 (alm. del vedr. § 7) er der anført væsentlige indsigelser mod Kulturministeriets rapport.

For at få et seriøst grundlag for overvejelserne om en mulig afholdelse af OL i København i 2020/2024 er ovenstående spørgsmål stillet til såvel finansministeren som kulturministeren.

Det bemærkes, at der ønskes en opgørelse af de offentlige udgifter uden hensyntagen til, om de afholdes af staten, én eller flere kommuner, private sponsorer eller f.eks. den svenske stat eller Malmø Kommune.

Det bemærkes endvidere, at der ikke ved opgørelsen ønskes medregnet eventuelle skatteforvridningstab, indtægter fra salg af merchandise, erhvervsudviklingseffekter, indtægter fra nationale sponsorater, påvirkning af folkesundheden eller krav om nedsat adgangsbetaling for særlige brugergrupper (f.eks. børn og unge).

Derimod ønskes overslagene udarbejdet i nutidspriser med udgangspunkt i, at de nævnte faciliteter etableres med henblik på varig brug og ikke som såkaldte eventudgaver eller midlertidige faciliteter.

Endelig ønskes en særskilt angivelse af afhændelsesprisen eller brugsværdien af de nævnte faciliteter efter afholdelse af en eventuel olympiade.

Klaus Hækkerup (S):

Baggrunden for det her spørgsmål er, at Kulturministeriet oprindeligt fik udarbejdet en rapport af Rambøll Management, der skulle belyse mulighederne for at afholde OL i Danmark. Der blev så stillet spørgsmål fra Finansudvalgets side til Finansministeriet om, hvorvidt de var enige i rapporten. Svaret fra Finansministeriet var sådan set ikke en gennemgang af hele rapporten, men en fremhævelse af nogle punkter, hvor man i hvert fald fandt, at rapporten var forkert, og hvor økonomien, som rapporten lagde op til, var fejlskønnet. Det efterlod det indtryk, at man i virkeligheden har en kulturminister, der nærmest ønskede olympiske lege afholdt i Danmark, og en finansminister, der slog det ihjel. Og så døde debatten ligesom.

Her skal debatten selvfølgelig ikke dø, og derfor er spørgsmålet, om finansministeren kan oplyse, hvad det efter hans opfattelse vil koste at afholde olympiade i Danmark i 2020 eller 2024.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg synes sandelig heller ikke her, at man skal slå på nogen. Det er mærkeligt med den sprogbrug, at man skal slå på nogen. Man slår ikke på nogen som helst. Man svarer på de spørgsmål, der stilles i Folketinget, og jeg er blevet spurgt om Finansministeriets vurdering af den rapport, der ligger fra Rambøll. Den har vi givet, og det er rigtigt, som det er sagt, at der er en analyse af enkeltelementer i den, der siger, at det er sådan, at dele af beregningen på indtægtssiden er overvurderet og udgiftssiden er undervurderet. Det er det svar, der er givet om Rambølls rapport. Andet er der ikke i det, og sådan er der også svaret.

Det har for så vidt ikke noget at gøre med OL eller ikke OL i en fremtidig politisk debat her i salen, om den ligger 10 eller 20 eller 30 år frem i tiden. Det er et svar på et konkret spørgsmål i Folketinget, hvor jeg svarede på de spørgsmål, der var stillet, nemlig om en vurdering af Rambøllrapporten, og ikke om, hvad regeringen i øvrigt mener.

Klaus Hækkerup (S):

Ministeren svarer jo overhovedet ikke på det, jeg har spurgt om. Spørgsmålet lyder:

»Kan ministeren oplyse, hvad det efter hans opfattelse vil koste i udgifter til infrastruktur, sportsfaciliteter, sikkerhed, hotelfaciliteter, OL-by, mediefaciliteter, olympisk stadion og lignen-

de direkte udgifter at afholde OL i København i 2020/2024?«.

Det er ét tal – ét tal – sikkert mange milliarder kroner, når finansministeren skal gøre det op, men ét tal, der bedes om her. Og så bedes der jo i begrundelsen om en vurdering af, hvad man i givet fald kunne afhænde de pågældende faciliteter til, alt sammen opgjort i nutidsværdi. To tal. Jeg spørger bare: Kan finansministeren levere de to tal nu, eller kan han ikke?

Kl. 13.30

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det tal, hr. Klaus Hækkerup beder om, er en opsummering af mange, mange forskellige enkelt-elementer, som ikke er undersøgt. Regeringen har ikke stillet noget forslag om OL, regeringen har heller ikke lavet noget regnestykke på det, og vi agter for så vidt heller ikke at gøre det.

Det er overhovedet ikke et spørgsmål, der vedrører § 20. Det er i virkeligheden at iværksætte et stykke arbejde om, hvad regeringen tror det koster, hvad det er, der skal iagttages. Et sådant arbejde er ikke sat i gang, og det bør man efter min mening sætte i gang, når man har en idé om, hvorvidt man agter at søge et OL, og ikke før. For det er, som jeg siger, overordentlig omfattende.

Arbejdet er ikke gennemført, regeringen har ikke et svar. Jeg ved ikke, hvad det koster. Jeg ved, hvad det har kostet i andre lande, men der er ikke lavet noget regnestykke for Danmark, og der er ikke truffet nogen beslutning om OL i Danmark af samme grund.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg synes da godt nok, vi har en finansminister i Danmark, der snakker udenom. Regeringen har ikke truffet nogen beslutning, fordi man ikke ved, hvad det koster, og man vil ikke beregne, hvad det koster. Har man så ikke truffet en beslutning om, at man ikke vil have det?

Må jeg spørge finansministeren: Er det ikke muligt for Finansministeriet, der jo ellers er verdensmester i alting, også i at lægge tal sammen, at komme med en erklæring om, at det bedst mulige skøn, Finansministeriet kan foretage på nuværende tidspunkt, er så og så mange milliarder for at afholde OL i Danmark, og at den nutidsværdi, man så kan afhænde de pågældende faciliteter til bagefter, er så og så stor? Hvad er problemet for finansministeren i at gøre det, og er det ikke et nødvendigt grundlag at have for overhovedet at kunne træffe en beslutning om,

hvorvidt vi skal have eller ikke skal have OL til Danmark?

Jeg vil godt tilføje, at Den Internationale Olympiske Komité jo mødes her i København om 2 år med henblik på bl.a. at drøfte det spørgsmål, og her ville det da være naturligt, hvis man overhovedet var interesseret i det fra dansk side, at der så lå nogle oplysninger, at regeringen havde gjort sig nogle overvejelser, og også havde gjort sig nogle overvejelser over, om andre parter kunne deltage som f.eks. kommunerne eller Malmø Kommune.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der er ingen tvivl om, at det er interessant at vide, hvad det koster at afholde et OL i 2024, i 2028 og i 2032, men det skal bare have en aktuel relevans. Er det noget, man agter, er det noget, man beslutter at gøre? Det arbejde er altså ikke sat i værk, for vi har ikke besluttet det. Og det er ikke sådan, at ministeren bare sætter det i værk, når det er så omfattende, uden at der i virkeligheden er en forankring i regeringen, så det egentlig har et formål at gøre det.

Jeg ved godt, at det kostede ca. 70 mia. kr. i Athen, jeg ved godt, at det er over 100 mia. kr. for nærværende i London for det OL, der afholdes i 2012, og jeg ved godt, at budgetterne er dobbelt så store nu som dem, man startede med at beregne. Det ved jeg godt alt sammen, men det kan jeg bare ikke bruge til, hvad der er tegnet for 2024. Hvad er det for et OL, er det aktuelt, er det noget, vi ønsker?

Men der er altså ikke iværksat et arbejde med at beregne, hvad det koster i 2024, og jeg har ikke umiddelbart et ønske om at iværksætte det her og nu. Det kræver en anden forankring, og at man politisk beslutter, at det vil man.

Formanden:

Så er det fru Jytte Wittrock som medspørger.

Jytte Wittrock (S):

Så vil jeg prøve at spørge meget enkelt og med få ord: Er det sådan, at man i regeringen tager beslutning om, at der er noget, man vil stable på benene eller etablere, inden man overhovedet har økonomiske overvejelser?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Hvis man træffer en beslutning om noget, man vil, sikrer man også, at man har et godt beslutningsgrundlag, og derfor er det sådan, at det

ikke er noget, regeringen har besluttet at man vil, og man vil heller ikke iværksætte en undersøgelse før en eventuel beslutning af mere konkret art. Så det er sådan, at det altså ikke er drøftet, hvorvidt vi skal have det i 2024, og der er dermed ikke skabt et grundlag for, at vi iværksætter den proces at anskueliggøre, hvordan det ser ud i 2024. Det skal have et klart formål, et klart sigte: Hvad er det i givet fald for et OL, man taler om? Er det det, man kender i dag, eller er det noget ganske andet? Det er helt afgørende for, hvad det koster.

Det er jo altså ikke ligegyldigt, om det koster 50 mia. kr. eller 100 mia. kr., så derfor har det noget at gøre med den proces, man i givet fald er inde i: Hvornår ved man nok til, at det har en mening overhovedet at regne på det?

Jytte Wittrock (S):

Jeg er fuldstændig enig i, at det ikke er ligegyldigt, hvad sådan noget koster, og derfor troede jeg faktisk også, at man gjorde sig nogle overvejelser om, hvor stort et brød vi i Danmark er i stand til at sætte i ovnen, billedlig talt. Det troede jeg faktisk man havde overvejelser om, inden man overhovedet tog en beslutning om, at man eventuelt godt kunne tænke sig at være vært ved OL.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er ikke noget, som Danmark eller en by beslutter. Det har noget at gøre med, hvad det er, man udbyder, hvad det er, man ønsker, om det er noget, der kan afholdes sammen med andre, hvad det er for et koncept, man har. Er det det, man har i dag, eller er det en anden form for OL? Det skal man vide for overhovedet at beregne, hvad det koster.

Kl. 13.35

Men det er klart, at hvis man har en forestilling om, at man skal bruge 100 mia. kr., er det en ganske alvorlig beslutning, især når man ved, hvordan det er gået hidtil. Og derfor drejer det sig om at vide, hvad det egentlig er, man taler om. Hvad er det, man skal lave regnestykker på? Hvad er det, man ønsker? Og hvad er den politiske del af det, som man i givet fald skal omsætte i arbejde for at finde en eller anden fiktiv pris på noget, der ligger 20 år frem i tiden?

Formanden:

Så er det hr. Klaus Hækkerup for et sidste spørgsmål.

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige, at jeg ikke bryder mig om, at finansministeren polemiserer i det her. Jeg har ikke snakket om olympiade i 2032. Jeg har taget udgangspunkt i den undersøgelse, den her regering via kulturministeren har bestilt hos Rambøll Management, og den taler om 2020 eller 2024, og det formoder jeg der ligger seriøse overvejelser bag.

Finansministeren siger, at man ikke vil undersøge det her, før der er en beslutning, og at man ikke kan træffe en beslutning, før man ved, hvad det koster. Så vil jeg godt spørge, om hans svar skal forstås sådan, at regeringen ved det, der i moderne sprog hedder non-decision making, i virkeligheden træffer en beslutning om, at man under ingen omstændigheder vil afholde olympiade i Danmark i de næste 100 år?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nej, den konklusion kan man ikke drage, i og med at det har regeringen jo ikke truffet nogen beslutning om. Det har den altså ikke. Det kan godt være, at der vil vise sig en mulighed i 2024, i 2028 eller i 2032 eller i 2036, det ved jeg ikke, det skal jeg ikke afskære nogen fra.

Her bliver spurgt til, om jeg kan sige, hvad det koster at afholde et OL. Så siger hr. Klaus Hækkerup, at nu er det altså åbenbart i 2020. Men jeg siger bare, at forudsætningen for at lave det regnestykke er, at man ved, hvad OL er. Hvad skal det omfatte? Det er klart, at hvis det er noget, der ligner det, man etablerer i London til 100 mia. kr., eller det, man har i Kina, så er det altså af et omfang, som man må sige kræver overordentlig grundige analyser, før man kaster sig ud i en politisk beslutning. Hvad er det, OL-komiteen vil efterspørge i 2020 eller 2024? Og jeg siger blot: Det regnestykke er ikke lavet, vi kender ikke det koncept.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4242

5) Til kulturministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvad det efter hans opfattelse vil koste i udgifter til infrastruktur, sportsfaciliteter, sikkerhed, hotelfaciliteter, OL-by, mediefaciliteter, olympisk stadion og lignende direkte udgifter at afholde OL i København i 2020/2024?«

Skriftlig begrundelse

I rapporten »OL til Danmark – potentialer og barrierer« af Rambøll Management, fra februar 2006, har Kulturministeriet fået foretaget en beregning af udgifterne ved afholdelse af OL i Danmark.

I Finansministeriets svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 36 af 21. februar 2007 (alm. del vedr. § 7) er der anført væsentlige indsigelser mod Kulturministeriets rapport.

For at få et seriøst grundlag for overvejelserne om en mulig afholdelse af OL i København i 2020/2024 er ovenstående spørgsmål stillet til såvel finansministeren som kulturministeren.

Det bemærkes, at der ønskes en opgørelse af de offentlige udgifter uden hensyntagen til, om de afholdes af staten, én eller flere kommuner, private sponsorer eller f.eks. den svenske stat eller Malmø Kommune.

Det bemærkes endvidere, at der ikke ved opgørelsen ønskes medregnet eventuelle skatteforvridningstab, indtægter fra salg af merchandise, erhvervsudviklingseffekter, indtægter fra nationale sponsorer, påvirkning af folkesundheden eller krav om nedsat adgangsbetaling for særlige brugergrupper (f.eks. børn og unge).

Derimod ønskes overslagene udarbejdet i nutidspriser med udgangspunkt i, at de nævnte faciliteter etableres med henblik på varig brug og ikke som såkaldte eventudgaver eller midlertidige faciliteter.

Endelig ønskes en særskilt angivelse af afhændelsesprisen eller brugsværdien af de nævnte faciliteter efter afholdelse af en eventuel olympiade.

Klaus Hækkerup (S):

Spørgsmålet er selvfølgelig stillet til begge ministre med enslydende formulering og enslydende begrundelse for at få afklaret, hvad holdningen er hos regeringen. Bortset fra at der ikke er nogen holdning hos finansministeren, vil jeg godt spørge kulturministeren: Hvad var kulturministerens baggrund for at bede Rambøll Management om at lave undersøgelsen af, hvad det ville koste at afholde olympiske lege i København i 2020 eller 2024?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Regeringen har ikke foretaget sådanne beregninger. Derfor kan vi ikke oplyse, hvad det koster at afholde et OL i Danmark, og derfor har jeg ikke grundlag for at svare yderligere på spørgsmålet.

Klaus Hækkerup (S):

Skal det forstås sådan, at den rapport, der kom fra Rambøll Management, er kommet helt uden Kulturministeriets medvirken?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nej. Vi har haft et forløb, hvor vi som regering har haft store ambitioner om at få store idrætsbegivenheder til Danmark. Det er lykkedes at etablere en fornuftig handlingsplan, som er blevet modtaget positivt i alle dele af idrætten, og i den forbindelse bestilte vi for lang tid siden Rambøll til at lave en undersøgelse af, hvordan et OL kunne gennemføres i Danmark. Det er en undersøgelse, som alene står for Rambølls egen regning, og som Rambøll selv må forklare og forsvare.

Klaus Hækkerup (S):

Det vil sige, at jeg kan forstå ministerens besvarelse sådan, at regeringen nu helt melder sig ud af forberedelsen af mødet i Den Internationale Olympiske Komité i Danmark i 2009, helt undlader at ville forberede mulighederne for der at kunne tage en seriøs drøftelse af at få olympiske lege til Danmark i 2020 eller 2024, at man er fuldkommen ligeglad med, at der er en række aktører i gang. Region Hovedstaden har f.eks. bevilget 2 mio. kr. til afholdelse af mødet i Den Internationale Olympiske Komité, andre sponsorer er oppe på omkring 20 mio. kr. Men regeringen læner sig tilbage, lægger armene over kors og siger: Det her er ikke noget, der vedkommer os.

Skal jeg forstå det sådan, at regeringen har besluttet, at den overhovedet ikke vil gøre noget som helst frem til mødet i 2009 for at undersøge grundlaget for at afholde olympiske lege i Danmark, ikke for at træffe beslutning om, om de skal afholdes, men for at undersøge grundlaget?

Kl. 13.40

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg tror, jeg rolig og i al beskedenhed kan sige, at der aldrig har været en regering, som har gjort så meget for at få internationale sportsbegivenheder til Danmark, og netop IOC's kongres og session i 2009 er etableret med den største sponsor, og det er staten. Det er sådan set staten, som er med til at bidrage allermost til at få den session og kongres til Danmark, for øvrigt i et godt samarbejde med både hovedstadsregionen og Københavns Kommune.

Det er ikke for at virke docerende over for et ældre, erfarent medlem af Folketinget, men på den kongres og session i 2009 skal man slet ikke diskutere værtskaber i 2020 og 2024. På den kongres og session skal man først og fremmest diskutere IOC's fremtidige strategi og politik og organisation, men man skal også afgøre, hvem der skal være værtsland i 2016.

Så der er altså lang tid til, og regeringen har endnu ikke besluttet sig til, om vi vil søge eller ej. Det, vi har sagt, er, at vi godt vil være et land, som tiltrækker store begivenheder, også idrætsbegivenheder, for det viser os som en dynamisk nation, hvor vi også er i stand til at arrangere de her ting, samtidig med at vi får en masse turistindtægter til landet. Vi tror også, at det har en afsmittende virkning på sporten og idrætten i det hele taget.

Formanden:

Så er det hr. Klaus Hækkerup for et sidste spørgsmål. Nej, undskyld, der er åbenbart en medspørger, så skal vi have medspørgeren først. Hr. Morten Bødskov som medspørger.

Morten Bødskov (S):

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det er, kulturministeren siger, og jeg er helt sikker på, at mange af dem, som er involveret i det her IOC-møde i 2009, heller ikke helt forstår det.

Kulturministeriet bevilger op mod 1 mio. kr. til at undersøge mulighederne for, at Danmark kan blive vært ved OL. Ad flere forskellige omveje får man en rapport. Finansministeriet hælder den af brættet og siger eksempelvis, at nogle af de indkvarteringsformer, der er beregnet på, såsom leje af campingvogne og andet, virker lidt under standarden for, hvad der ellers er vanligt i olympisk komité-regi.

Nu står kulturministeren så her og siger, at der slet ikke er taget nogen beslutninger, og at der ikke er givet holdningstilkendegivelse om noget som helst osv. Kan ministeren ikke godt forstå, at nogle af dem, som måske synes, at der er kommet nogle positive signaler fra kulturministerens side omkring afholdelsen af et OL i Danmark, måske føler sig lidt snydt, hvis de har fulgt med i processen til dato?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg er ked af at måtte sige det, men de socialdemokratiske ordførere blander tingene godt og grundigt sammen her. Jeg synes, man lige skulle have forberedt sig, før man gik i salen med

spørgsmål, i hvert fald til ministrene, omkring det her.

IOC-kongressen og -sessionen i 2009 har *intet* at gøre med eventuel afholdelse af OL i Danmark. Årsagen til, at vi gik ind i et samarbejde med Danmarks Idræts-Forbund og Københavns Kommune om at få den kongres og session til Danmark, var, at vi ville vise, at vi var i stand til at arrangere store begivenheder i Danmark. Det bliver den største idrætsbegivenhed på det organisatoriske plan i 2009, fordi man både skal vælge værtsland for 2016 og man sandsynligvis skal vælge en IOC-præsident, og der er en masse diskussion om struktur, organisation osv. Men det har intet – og jeg gentager: intet – at gøre med, om man vil arrangere OL i 2020 eller 2024.

Samtidig har vi i regeringen jo valgt at sige, at 2009 skal være et internationalt sportsår, hvor vi har den ene store begivenhed efter den anden i Danmark på foranledning af de mange gode initiativer, vi har taget fra regeringens side. Vi har altså valgt at sige, at nu gør vi 2009 til et specielt sportsår, et specielt organisationsår, hvor IOC-kongressen og -sessionen er en del af det.

Morten Bødskov (S):

Det vil sige, at kulturministeren fuldstændig afviser, at han skulle have bidraget til, at nogen af de organisationer og andre større lokalområder, regioner osv., som er inde i den her proces, har fået indtrykket af, at der var nogen i regeringen, som syntes, at det at få OL til Danmark var en god idé; og at de pågældende organisationer og myndigheder og andet måske kunne have set det som en langsigtet investering at engagere sig i det her, nemlig med henblik på at Danmark eller København samlet set kommer i betragtning til at få et OL. Det afviser ministeren altså fuldstændig. Det synes jeg da er helt imponerende.

Finansministeriet har jo som sagt hældt den her Rambøllrapport fuldstændig af brættet. Kulturministeriet har betalt den, og det, jeg gerne vil bede kulturministeren kommentere, er: Har Finansministeriets vurdering af indholdet af den her rapport og lødigheden af den givet kulturministeren anledning til at revidere sin opfattelse af holdbarheden i, at Danmark eller København – det er jo byer, der får tildelt værtskabet – skal være vært for OL inden for en årrække?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Først en forbrugeroplysning med hensyn til IOC's session og kongres: Der var ikke nogen

sammenhæng med, om vi ville søge om at få OL eller ej, da vi begyndte at ville have den IOC-session og -kongres. Det var et spørgsmål om, at det var helt unikt, og at det var helt specielt. Og det er fantastisk, at vi får den til Danmark efter godt og hårdt arbejde, specielt fra Danmarks Idræts-Forbunds side – og det er et godt skulderklap til dem – støttet af staten. Og København var også med.

Kl. 13.45

Med hensyn til Rambøllundersøgelsen blev der taget initiativ til den, fordi man ville se, hvad det ville koste at gennemføre et OL i København i 2020 eller 2024. Udgangspunktet for den diskussion var, at Rambøll selv lavede en analyse og rapport, som *de* stod til ansvar for. Så kunne man jo diskutere ud fra det.

Da den blev offentliggjort, var jeg selv ude at sige, at jeg var overrasket – og jeg citerer fra mine kommentarer til det – over nogle af de betragtninger og forudsætninger med hensyn til infrastruktur, som indgik i rapporten. Nogle af tallene virker lidt vel optimistiske, bum-bum-bada-bum, og vi kigger dem efter i sømmene.

Så Rambøll står for den her undersøgelse. Der er intet – og jeg gentager: intet – ændret i regeringens holdning til, om vi skal holde OL eller ej. Det tager vi stilling til om 3-4 år. Vi har meget store ambitioner i den her regering om at få store idrætsbegivenheder til Danmark, og det er jo lykkedes. Vi har egentlig i al beskedenhed gjort det ret godt, og det kommer til at gå bedre i det kommende år. Om 3-4 år tager vi så stilling til, om vi vil have OL til Danmark eller ej.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg er overrasket over at høre kulturministerens svar her. Alle og enhver ved, at i 2016 skal de olympiske lege placeres uden for Europa. Alle og enhver ved, at da man diskuterede 2012-olympiaden, var det en benhård konkurrence mellem Paris og London. Alle og enhver ved, at hvis Danmark skal gøre sig nogen forhåbninger om at få indflydelse på, hvor 2020- og 2024-legerne skal placeres, så skal det foregå, når Den Internationale Olympiske Komité afholder møde i København.

Det her er en regering, der er fuldstændig amatører i at bevæge sig rundt i international politik og i at prøve på at trække olympiske lege til København. Jeg siger ikke, at vi skal have dem. Det, der er allerværst, er, at graden af amatørisme er så stor, at man ikke engang tilvejebringer et ordentligt, gedigent beslutnings-

grundlag for, om det er noget, Danmark kan og bør arbejde videre på, eller det er noget, Danmark ikke kan og ikke bør arbejde videre på.

Jeg kan godt sige til kulturministeren, at jeg synes, det er meget, meget skuffende at opleve ham på den her baggrund, hvor ministeriet jo har bidraget ganske kraftigt til, at der blev udarbejdet en undersøgelse af Rambøll Management.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu er det jo ikke sådan, at overdrivelse fremmer forståelsen, forstået på den måde, at en påstand, bare fordi man kommer med den, er rigtig. Alle og enhver ved ikke, at det i 2009 bliver afgjort, hvem der skal være vært i 2020 og 2024. Det er sådan set ikke kendsgerninger. Det bliver først afgjort 4 år senere eller 8 år senere. Alle og enhver ved ikke, at det bare var Paris og London, der sloges sidste gang. Nej, den tætteste konkurrent i allersidste fase var sådan set Madrid. Så alle og enhver ved ikke bare, hvad der foregår i den verden.

Det er derfor, det er interessant at få en IOC-kongres og -session til Danmark, fordi vi får de fremmeste idrætsledere til Danmark. Jeg må efter virkelig at have set på det – nærmest siden anden verdenskrig – erkende, at der ikke er en regering, der nogen sinde har gjort så meget for at få begivenheder til Danmark som den her. Vi får den ene begivenhed efter den anden, selv i en skarp kommerciel verden, og vi vil også få flere med den handlingsplan, vi har.

Så vi har god samvittighed, og hr. Klaus Hækkerup kan være glad for, at vi får endnu flere begivenheder til Danmark, som hr. Klaus Hækkerup som en stor idrætsfan sikkert vil nyde ligesom vi andre. Det vil være til gavn for Danmark, for vores turistindtægter, for økonomien, for sporten i det hele taget, og der skal nok ske en hulens masse ting og sager også på idrætsfronten i de kommende år.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4235

6) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Vil ministeren oplyse, om han vil sikre, at patienter med kræft bliver behandlet akut, når der åbenbart er sandsynlighed for, at bare en kort ventetid kan mindske muligheden for helbredel-

se, samt oplyse, om henvisning til behandling i udlandet er en reel mulighed eller en formel ret?«

Jens Peter Vernersen (S):

Når jeg stiller spørgsmålet, er det, fordi der var en konference i Landstingssalen i marts måned, hvor det blev tilkendegivet, at selv en kort udsættelse af kræftbehandlingen kunne medføre dårligere muligheder for, at den havde en effekt. Det er selvfølgelig helt afgørende at få afklaret, om bare den udsættelse på 4 uger, som der er på efterbehandlingen, forringer mulighederne for, at man får et ordentligt forløb, og at man kan blive rask.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er det jo sådan, at det er, og det synes jeg også det skal forblive at være, en lægelig vurdering, hvad der er akut og hvad der ikke er akut. Det er sådan set lægernes opgave at prioritere patienterne sådan, at der er mulighed for at behandle dem efter det behov, de har.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i december havde et møde med formanden for Danske Regioner, Bent Hansen, hvor vi gav hinanden håndslag på at give rygstød til, at lægerne mere systematisk skal prioritere patienterne til strålebehandling efter behov. Det betyder bl.a., at man bliver bedre til at sikre, at mindre hastende patienter, der kan planlægges i god tid, ikke blokerer for de mere hastende patienter.

Kl. 13.50

Det betyder alt andet lige – i hvert fald indtil kapaciteten bliver løbet i vejret – at ventetiderne stiger for de patienter, der bedst kan tåle at vente. På stråleområdet gælder det jo især for patienter med bryst- og prostatakraft. Det afgørende i den situation er så, at de patienter, der vurderes bedst at kunne tåle ikke at komme til med det samme, i stedet får et alternativt tilbud om behandling et andet sted i Danmark eller i udlandet.

Det er også tilbud, der nu er rullet ud, med aftaler med sygehuse i Norge, Sverige og Tyskland. Jeg har så noteret mig, at der på det seneste har været sat spørgsmålstegn ved, om alle læger nu er offensive nok i deres rådgivning til patienter om at tage imod de her tilbud, men jeg har også noteret mig, at Danske Regioner har taget hånd om det og sendt et kraftigt signal – som jeg selvfølgelig bakker op om – til lægerne om, at de rettigheder, den enkelte patient har, selvfølgelig

skal foldes ud for den enkelte patient, der skal understøttes i at gøre brug af de muligheder.

Så det korte af lange er, at hvad der er akut, og hvad der ikke er akut, er en lægefaglig vurdering, og vi skal indrette vores systemer sådan, at lægerne konkret tager ansvaret for, at de patienter, der ikke kan tåle at vente, sættes i hurtig og effektiv behandling.

Jens Peter Verner (S):

Jeg vil godt spørge, hvad ministeren konkret har foretaget sig med baggrund i de oplysninger, som blev givet ved konferencen arrangeret af bl.a. Kræftens Bekæmpelse. Hvis de oplysninger, der blev givet, om, at bare en ganske kort ventetid forringer muligheden for helbredelse, holder, så er det jo helt uacceptabelt, hvis der ikke tages initiativer.

Jeg forstår så nu, at det er de patienter, der har de to kræftformer, som blev nævnt, som får lov at vente noget længere tid. Det er vel heller ikke særlig acceptabelt, at vi har kendskab til og har aftalt disse ventetider både på efterbehandlingen og på behandlingen, før sygdommen er blevet konstateret. Jeg synes, meget tyder på, at det her faktisk flyder, og uanset at lægerne skal komme med en indstilling, er det jo i sidste ende ministerens ansvar. Det går jeg ud fra ministeren er enig i.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, men i modsætning til ordføreren måske, har jeg ikke haft behov for at sidde og afvente en konference, der blev afviklet for få uger siden, før jeg har kunnet handle i den her sag om det danske sundhedsvæsen. Det er jo ikke nogen ny oplysning for mig, at der ligesom er to faktorer, der er bestemmende for et godt behandlingsforløb. Den ene er, at man får den rigtige behandling, og den anden er, at man får behandlingen til tiden.

Det er ikke nogen ny oplysning for mig, og det er sådan set også derfor, at regeringen, siden vi trådte til i november 2001, har arbejdet målrettet for at øge både behandlingsskapaciteten og behandlingsskvaliteten i det danske sygehusvæsen, hvilket vi også er lykkedes med. Der behandles langt flere patienter. De behandles hurtigere. Ser vi på overlevelsesraterne, fremgår det, at der er fremgang at spore. Det er ikke det samme, som at der ikke er uløste problemer eller udfordringer tilbage. Det er der, og dem har jeg øje for.

Det er jo også derfor, at vi oven på den indsats, der har været, for at afkorte ventetiderne i forhold til de garantier, som Folketinget har udstedt, har sat fokus på gode interne patientforløb; altså nogle dynamiske patientforløb, der gør, at patienterne behandles glidende. Det har vi jo understøttet bl.a. ved økonomi, der skulle sprede – for at nævne et konkret eksempel – de gode erfaringer fra Vejle, hvor man jo har lavet diagnostiske pakker, der gør, at man kan forhåndsbog elementer i behandlingsforløbet og sikre sig, at patienterne kommer hurtigt igennem.

Jens Peter Verner (S):

Jo, der er mange forklaringer på det her, men lad os se på Indenrigsministeriets hjemmeside. Det er så sent som i går lykkedes at få ventetiderne lagt ud for uge 13, 14 og 15. Jeg troede egentlig, at det skulle ske kontinuerligt, men det er så lykkedes i går, måske på baggrund af de her spørgsmål. Man kan se, at det jo stort set er det samme antal patienter, som der har været hidtil, der behandles efter 4 uger. Det vil jo sige, at alt det, man taler om, stort set er uændret, og at det antal patienter, der behandles inden for 4 uger, også stort set er uændret, hvis man kigger hen over ugerne. Derfor er det jo ikke nok, at man har den gode vilje, man er altså nødt til at sikre de her mennesker, at behandlingen sker, og hvad angår muligheden for behandling i udlandet, er det jo ikke nok, at patienterne får tilbudt.

Det er også afgørende, at det tilbud ikke bare er et formelt tilbud, men også et reelt tilbud, der bliver fulgt til dørs, måske også med hjælp til familien. Det er jo ikke så enkelt for en kræftpatient, der har det dårligt, at skulle rejse til Flensborg, Kiel, eller hvor det nu måtte være, så det kunne der også støttes op om. Ellers er der ikke noget at sige til, at stort set ingen tager imod tilbuddet om at blive behandlet i udlandet, hvad der jo er tilfældet.

Kl. 13.55

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er positivt forkert at sige, at tallene ikke udvikler sig på en gunstig måde. Det gør de. De er faldet fra 168 til 130 over de her relativt få uger. Men jeg er helt enig med hr. Jens Peter Verner i, at når vi har en situation, hvor vi ikke aktuelt kan give alle patienter strålebehandling inden for 4 uger, så skal vi gøre to ting.

Den første ting står for min egen regning, men jeg håber, at hr. Jens Peter Verner sen er enig, og den består selvfølgelig i at sørge for, at vi får prioriteret patienterne sådan, at de, der har det mest akutte behandlingsbehov, behandles først. For de 4 uger er jo ikke godt nok, hvis der er lægefaglig evidens for, at man skal behandles efter dag et. Så der ligger en hovedopgave på det enkelte center med at få prioriteret patienterne lægefagligt, sådan at de, der bedst kan tåle at vente, er dem, der venter.

Den anden ting består i, at de patienter får et reelt tilbud om behandling i udlandet – helt, helt enig. Det er sådan set også derfor, at vi har afsat økonomi til det, og at vi ud over at have afsat økonomi til egentlig behandling, sådan at pengene kan følge patienten til behandling i udlandet, også har sat økonomi af til rejserefusion, opholdsudgifter og den slags ting, som skal til, for at tilbuddet om f.eks. at tage til Kiel er reelt.

Formanden:

Ja tak. Så er det fru Anne Bastrup som medspørger.

Anne Bastrup (SF):

Det er lidt i forlængelse af det sidste. For det er jo i hvert fald lidt ubehageligt at opleve, hvis det er rigtigt, at lægerne tilsyneladende ikke aktivt siger til patienten: Nu skal du bare lige høre, nu sætter vi en pakke sammen, konen kan komme med, og hele forløbet er på plads, vi ordner det. Hvis det er sådan, at overlægen på den enkelte afdeling skal afgive penge fra sit eget budget til den her tur, kommer man så ikke til i virkeligheden at bide sig selv i halen, således at det er svært for ministeren og for regionsformanden, og hvem der i øvrigt måtte forsøge det, at overbevise lægerne om, at det her skal være et aktivt og reelt tilbud, hvis overlægen kan sige: Hvis det fortsætter på den her måde, har jeg ikke flere penge tilbage til mig selv og til at lave det arbejde, som jeg i øvrigt skal udføre på min afdeling?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Men det er heller ikke situationen. For det var jo en del af løsningen i det sene efterår, at vi afsatte ekstra ressourcer som et spejlbillede på den pukkel af patienter, der skal i behandling. Så der er ikke noget, der fragår nogen. Der er ekstra penge. Og de her, man kunne kalde det overheadomkostninger, altså ekstra omkostninger, der knytter sig til transport, ophold og ledsagende

familie, er simpelt hen lagt til på toppen af det her. Så penge er ikke undskyldningen. Så har jeg også hørt forskellige steder, for jeg taler jo også med patienter, at der er patienter, der konkret har oplevet, at lægen har sagt: Jamen altså, det der med at tage til Kiel for at komme en uge hurtigere i behandling, synes vi måske ikke lige er noget, du skal kaste dig ud i.

Det viser jo først og fremmest, at der er grænser for politik. For jeg kan lave alle de love, jeg vil, og jeg kan sætte alle de penge af, jeg vil, men i sidste ende er der jo altså et møde mellem en læge og en patient, som jeg ikke er en del af. Der må jeg så insistere på, at lægerne også yder deres bidrag til at løse de udfordringer, vi står over for, og det kræver selvfølgelig, at danske læger ikke sender et signal om, at vi er de bedste i hele verden og vi ikke kan anbefale behandling andre steder.

Det var der en debat om for et par uger siden. Den var meget vedkommende og velkommen, fordi den fik rensset luften. Sygehusejerne har jo sendt et meget klart signal til lægerne, som de også har kvitteret for, om, at den går ikke. Der er ikke grundlag for at påstå, at den strålebehandling, man får i Kiel eller andre steder, skulle være af en dårligere kvalitet end den, vi giver herhjemme, og derfor skal patienten selvfølgelig understøttes i og ikke frarådes, at vedkommende flytter sig ud af landet i en situation, hvor vi desværre ikke alle steder kan give behandling på danske sygehuse inden for fristen.

Anne Bastrup (SF):

Jeg synes også, at det er nogle fine initiativer, ministeren har taget, ingen tvivl om det. Men vi ved jo bare, at så kommer debatten, så kommer der et brev, og så bliver alting normalt igen. Hvordan kan vi fastholde det? Hvad har ministeren tænkt sig at gøre for at fastholde en måske positiv udvikling, således at vi ikke om et år står med de her tal?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Dels sætter jeg min lid til en skarp opposition, som vil sørge for, at jeg bliver holdt til fadet på det her løbende. Det er jo det, vi har onsdagene til, og det er et nyttigt bidrag. Tak for det, jeg kvitterer på patienternes vegne.

Dels har vi gjort en række ting. Vi har oprettet en særlig task force i Sundhedsstyrelsen, der har fokus på det her område med garantierne. Vi har sat en række skibe i søen før jul, og »vi« er i

den her sammenhæng regionerne og regeringen. De kommer til kaj her i løbet af maj måned.

Der er et udvalg, der har set på: Hvad kan man på den korte bane gøre for at få mere personale? Hvad kan man på den lidt længere bane gøre for at omlægge uddannelsesstilbud m.v.? Vi er i gang med at lave en arbejdsgangsanalyse, for vi kan jo se, at de seks strålecentre har indrettet sig meget forskelligt. De er mere eller mindre arbejdskraftsintensive, altså, nogle bruger flere sygeplejersker end andre og når flere resultater end andre. Så vi har jo sådan set lavet et set up, der gør, at vi sikrer os, at der fortsat er fokus på det her område.

Kl. 14.00

Og så har vi jo aftalt Kræftplan II, som i kølvandet på det her selvfølgelig skal følges til dørs og gives et serviceeftersyn i løbet af indeværende år.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen for et sidste spørgsmål.

Jens Peter Vernersen (S):

Ministerens oplysninger holder simpelt hen ikke. Hvis man ser på ministeriets hjemmeside i dag – tallene var der ikke i går formiddag – kan man se, at antallet af patienter, som er henvist til udlandet efter 4 uger, i løbet af de sidste 9 uger er 1, og hvis vi ser på, hvor mange patienter der er henvist til udlandet inden for 4 uger, taler vi altså om omkring 19 patienter. De er henvist, og om det er sådan, at de har fået en pjece eller hvad, ved jeg ikke, men det er altså så ringe et antal, der får den mulighed i forhold til det store antal, som rent faktisk ikke bliver behandlet inden for 4 uger.

Det er jo altså virkeligheden, og derfor er der altså meget, der – når ministeren selvfølgelig også havde disse oplysninger på ministeriets hjemmeside – tyder på, at der må foretages en aktiv handling og sørges for, at tingene altså sker. Det her er urimeligt over for de mennesker, der går og venter. Det er et psykisk pres, det er der ikke nogen som helst tvivl om. Når man taler med dem, ved man, hvor slemt det her er, og så ser man det her meget, meget ringe resultat.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo simpelt hen en uanstændig måde at stå og shoppe rundt i tallene på, for det, der blev sagt i et tidligere spørgsmål, var, at antallet af

patienter, der ventede mere end 4 uger, er uændret. Det var det, der blev sagt, det var det, jeg forholdt mig til, og det er jo en decideret urigtig påstand. Man kan jo se på tallene, at det var 168 i uge 7, 163 i uge 8, 134 i uge 9, 134 i uge 10, 149 i uge 11, 105 i uge 12, 105 i uge 13, 114 i uge 14 og 130 i uge 15. Og 130 er da mindre end 168.

Så er det relevant at se på, hvad der sker med de patienter, som ikke kan få tilbud på deres eget lokale sygehus. Der medgiver jeg, at det er ret få patienter, der har gjort brug af muligheden for at tage til udlandet. Det er helt urimeligt at sige, at den mulighed ikke eksisterer. Den mulighed *eksisterer*. Der er sat ressourcer af til det, det er i den grad understreget over for sygehus-ejerne, over for de danske læger, at det er en mulighed, som skal gives et reelt indhold.

Man kan ikke tvinge patienterne ud af landet. Hvis der er en konkret patient, der stillet over for udsigten til at kunne komme i strålebehandling f.eks. inden for 5 uger, 1 uge over fristen, eller tage til Tyskland i dialog med sin læge og på baggrund af sin diagnose vælger at vente 1 uge, kan man jo ikke tvinge patienten ud over landets grænser.

Men jeg kan sende det meget klare signal til lægerne, som de også har kvitteret for, at det ikke går, at læger i det danske sygehusvæsen bider sig til en myte om, at det skulle være en dårligere behandling, man får i udlandet. Det er behandling på niveau med den danske. Vi har sat pengene af, vi har understreget reglerne, vi har endda puttet flødeskum på toppen af kagen ved at sige: Det er ikke bare behandlingsudgifterne, der bliver dækket, det er også de her overhead-udgifter til rejserefusion, ophold m.v.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4236

7) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Vil ministeren oplyse længste aktuelle ventetid til behandling for prostatakræft og andre kræftformer?«

Jens Peter Vernersen (S):

Nu var ministeren jo ganske kort inde på, at der i forbindelse med enkelte kræftformer var lavet en forlænget ventetid. Det tror jeg også er en belastning for nogle af disse mennesker. Har man dokumentation for, at sygdommen ikke forvær-

res, når man nu fra sundhedsministerens side går ind og bidrager med en forlængelse af den tid, der går, inden patienten bliver behandlet? Og betyder det så også, at de ikke kunne vælge at komme på udenlandsk hospital ganske tidligt? For det måtte jo da ganske givet hænge sammen med det her.

Jeg synes, det er vigtigt at få oplyst, hvad det er for nogle nye ventetider, der ligger for disse grupper, for det kan man jo ikke se ud af de oplysninger, som er på ministeriets hjemmeside.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg må sige, at jeg ret beset synes, det er et højt underligt spørgsmål at stille her i Folketingets spørgetid. Man kan gå ind på www.ventein-fo.dk, jeg har også taget en udskrift med, så hvorfor vi skal bruge hinandens tid på, at jeg skal stå og læse op af noget, man kan læse på hjemmesiden, forstår jeg egentlig ikke.

Men når jeg bliver spurgt om, hvad der er den længste aktuelle ventetid på behandling for prostatakræft – der var et indslag i TV-avisen, det var også det, der inspirerede spørgeren, og sådan kan man jo lade sig styre i sit politiske arbejde til at stille det her spørgsmål – kan jeg da bekræfte, at det fremgår, at der var en ventetid for prostatakræft på 20 uger i Aalborg. Det er en lang ventetid, som skyldes en stor tilgang af prostatakræftpatienter på meget kort tid, og på så lille et center, som Aalborg er, sætter det sig jo sine spor.

Kl. 14.05

Samtidig er ventetiden i Århus 9 uger, i Odense 6 uger, på Rigshospitalet 4 uger og i Herlev 3 uger, og det vil sige, at der altså er danske sygehuse, der ligger under den grænse, vi har sat for acceptabel ventetid.

Jeg ved, at man i Aalborg gør en ekstraordinær indsats for at sende patienterne andre steder hen. Det kræver, som vi var inde på før, at patienten også har en parathed til at flytte, og det er selvfølgelig meget, meget vigtigt, at den parathed er en, lægerne bidrager til at fremme, frem for at være en parathed, som lægerne bidrager til at tale ned.

Altså, man kan jo ikke lade sig overraske over, at der er en tendens til, at ventetiden lige præcis på prostata- og brystkræft stiger, når vi nu har truffet den politiske beslutning at bakke op om et skarpere fagligt valg. Hver patient er forskellig, og hver patient skal behandles forskelligt, for at vi kan behandle patienterne ens.

Det er en lægefaglig vurdering i den konkrete situation at tage stilling til: Hvad er acceptabel ventetid her? Fordi vi har sagt 4 uger, er 4 uger jo ikke acceptabelt, hvis man på grund af en konkret diagnose har et hurtigere behandlingsbehov.

Men alt andet lige ved vi, at for prostata- og brystkræftpatienter er, kan man sige, den lægefaglige vurdering, at det at komme i gang med strålebehandling senere ikke er forbundet med de store risici. Derfor er det jo naturligt, at når man vurderer patienterne individuelt, vil man se, at det er for de her patientkategorier, at ventetiderne sætter sig og bliver lidt længere. De patienter skal jo så have et tilbud om at komme et andet sted hen, også gerne til udlandet.

Jens Peter Verner (S):

Nu startede ministeren med at sige, at der ingen grund er til at spørge, for det kunne man jo have set på ministeriets hjemmeside. Ja, det kunne man så i går eftermiddag, for disse oplysninger har altså ikke været opdateret, og specielt er den oplysning, som ministeren gav om, at ventetiden er helt katastrofal lang, heller ikke opdateret. Det er rigtigt, at man ofte får oplysninger, som måske ikke har været direkte tilgængelige, for det er jo ikke sådan, at ministeren sender den korrespondance herover, som han måske modtager fra patienter, der har været udsat for det her.

Så er man jo nødt til at søge oplysningerne på anden vis, og det vil vi også gøre fortsat, for jeg forstod, at ministeren var helt tilfreds med, at der var en opposition, der forsøgte også at følge med i, hvad der foregår på det her område, så- dan at tingene kan komme frem og blive forbedret.

Jeg er ikke fagmand, men jeg er helt sikker på, at når ventetiderne bliver forlænget på disse to områder, prostata- og brystkræft, er det ikke rart for de mennesker, det drejer sig om. Men jeg forstår så, at ministeren simpelt hen påtager sig ansvaret for, at der ikke er en risiko. Ministeren modererede det og sagde, at der ikke er den store risiko. Det vil sige, at der altså er en vis risiko for, at der kan ske en forværring for disse mennesker. Det er jo – synes jeg – ikke særlig betryggende.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg påtager mig det fulde ansvar for det danske sundhedsvæsen. Jeg synes måske også, at oppo-

sitionen personificeret ved hr. Jens Peter Verner- sen på et tidspunkt skulle begynde at påtage sig et ansvar, f.eks. ansvaret for at være konstruktiv opposition, for vi mangler simpelt hen nogle bud på, hvordan hr. Jens Peter Vernersen, hvis han havde haft min taburet i stedet for mig, ville have håndteret de her udfordringer. Der er jo en larmende tavshed, der er jo ikke nogen bud.

Jeg tager det fulde ansvar for tingene i en situation, hvor der er pres på strålecentrene. Og det er ikke, fordi de ikke bestiller noget ude på strålecentrene. De har aldrig bestilt så meget, som de gør nu. Vi udbygger det her område massivt, med massive investeringer, som i øvrigt må have vakt så meget glæde i Folketingssa- len, at Socialdemokratiet på intet tidspunkt har fundet anledning til at foreslå, at der skulle brugs så meget som en bøjet femøre mere. Så de knokler derude, men systemet er lige nu under pres.

I den situation påtager jeg mig det fulde an- svar for at sige: Når alle ikke kan behandles dag et, skal vi altså sørge for at behandle dem dag et, der har mest brug for at blive behandlet dag et, sådan at de, der kan tåle at vente til dag to, tre, fire og fremefter, er dem, der venter.

Og jeg påtager mig det fulde ansvar for så at have sagt, at ingen skal vente mere end 4 uger mod deres vilje, og at patienterne derfor skal have et offensivt, aktivt tilbud om at lade sig be- handle et andet sted. Pengene følger med til transport, til overnatning.

Jeg påtager mig det fulde ansvar.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen for et sidste spørgsmål.

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg synes, ministeren i stedet for at dreje diskus- sionen skulle være glad for, at oppositionen akti- vt hele efteråret forfulgte sagen om de kræftpa- tienter, som ikke var blevet behandlet. Det med- førte dog trods alt, at der blev afsat flere midler. Det var jo faktisk først hen over efteråret, at det blev bekendt, at det, som folk troede var en ga- ranti for behandling inden for 4 uger, var en hensigtserklæring.

Kl. 14.10

Med hensyn til hvad vi har gjort og ikke gjort, vil jeg sige, at vi jo netop over for ministeren har rejst problemet med strålekanoner, der stort set kun kører 37 timer om ugen plus 10 pct. for nog-

les vedkommende, og sagt, at de uddannelsesaf- taler, der blev lavet tidligere, og som ikke er ført ud i livet, kunne have bidraget til, at flere blev behandlet. At det har skubbet sig næsten et år i forhold til aftalen med regionerne synes jeg er dybt beklageligt i forhold til dem, som kunne have fået gavn af at komme i strålebehandling hurtigere.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg er meget tilfreds med oppositionen. Altså, at have en opposition, der forfølger sager- ne ved at følge i kølvandet på de initiativer, vi har taget, er da fint nok. Altså, jeg synes måske selv, det er en lidt fattig måde at være opposition på, men det skal jeg ikke gøre mig til dommer over.

Jeg må bare sige, at i en situation, hvor der er flere patienter, end der er behandlingskapacitet til, kommer alle ikke til med det samme. Så synes jeg jo, at det er naturligt, og i øvrigt ønske- ligt, at man sørger for at indrette sig på en sådan måde, at de, der har det største behov, kommer til først. Hvis Socialdemokratiet har et andet bud på det, er det da interessant at få det bragt frem – altså at vi skal behandle de mindst syge først eller noget sådant.

Jeg synes, det er fornuftigt, at der, hvor der er evidens for effekten af at sætte strålebehandling ind hurtigst, er der, hvor man kommer hurtigst ind.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi står vagt om, at den enkelte patient har nogle rettigheder, som systemet ikke kan sætte sig på. Og derfor er det uacceptabelt, hvis der er læger, der sender sig- naler til deres patienter om, at de ikke skal tage til udlandet. Tværtimod skal lægerne understøt- te patienterne i at tage til udlandet. Og vi har skabt rammerne med økonomi, med en enighed med Danske Regioner, også – hvilket er sjældent – en tværpolitisk enighed med Danske Regioner, om at sende et klart signal til lægerne og syge- hussystemerne om, at det her skal fungere, og at ingen må træde patienternes rettigheder under fode.

Hvordan det så i øvrigt går med det her, kan man tage dagsformnen på på ventelisteinfo, og det var set i det lys, jeg syntes det var lidt under- ligt, at jeg skulle komme herved og læse højt af en hjemmeside.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4239

8) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

»Er ministeren, set i lyset af at det forventes, at udgifterne til genoptræning – og kommunernes kompensation heraf – er fejlbedømt for 2007, indstillet på at kompensere kommunerne for eventuelle merudgifter allerede i 2007?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge oplysninger fra ministeren er udgifterne til genoptræning fastsat til 830 mio. kr. for 2007. Så vidt spørgeren har forstået, er disse udgifter beregnet ud fra det hidtidige udgiftsniveau. Da kommunalreformen har haft som et delformål at sætte genoptræning i centrum og derved i sig selv må forventes at give flere udgifter allerede i 2007, ønskes en klar tilkendegivelse fra ministerens side om, hvad kommunerne kan forvente.

Anne Baastrup (SF):

Det er jo ikke så forfærdelig lang tid siden, vi sidst snakkede om den her sag i Folketingets Sundhedsudvalg. Og grunden til, at jeg rejser spørgsmålet om kommunernes forøgede udgifter til genoptræning år 2007, som vi kan se er stigende – og langt, langt større end forventet – er, at kommunerne jo har et behov for at vide, om de bliver kompenseret i 2007.

Sagen er jo den, at dengang man skulle beregne de 830 mio. kr., som kommunerne fik, tog ministeren udgangspunkt i Fyn og elaborerede de tal ud på landsplan. Det var i hvert fald det, vi fik at vide under samrådet. Og nu er det så sådan, at på Fyn føler de virkelig, at de er skidt kørende, fordi regionen udskriver genoptræningsplaner og kommunerne ikke kan følge med.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg ved ikke, om det er rigtigt at sige, at jeg tog udgangspunkt – det er måske mere rigtigt at sige, at man tog udgangspunkt. For det beløb, der er overflyttet til kommunerne for at løfte den her nye opgave, som jeg tror vi kan vente os rigtig meget godt af – altså at kommunerne har fået genoptræningsopgaven – er et beløb, som er aftalt, ligesom alle beløbsflytninger oven på kommunalreformen er det, mellem Amsrådsforeningen, som det jo var dengang, KL og regeringen. Og det er så en opgave, som vi i enighed

dengang prissatte til 830 mio. kr. Det var alle parter bedste bud på det økonomitæk, der var i det gamle system i forbindelse med at løse den opgave.

Så vidste vi godt, at når den opgave flyttes, er afvejningen af penge forbundet med en vis usikkerhed, og derfor aftalte vi også, at det her er et område, vi skal holde skarpt øje med, både i 2006 for at se, hvordan den opgave blev løst det sidste år med de gamle amter, og i 2007 for at se, hvordan de nye kommuner griber den her opgave an. Og så har vi aftalt, at vi i 2008 skal samle op på det for at se, om pengene svarer til behovet, men jo også for at se, om regelgrundlaget er det rigtige, eller om der er nogle ting i opgaveafgrænsningen, der skal justeres.

Så virker det, som om der er et stort pres, og når jeg siger virker, er det, fordi det er det indtryk, jeg får, når jeg lægger øre til den almindelige debat mand og mand imellem og snakker med borgmestre og læser aviser. Det kan ikke dokumenteres endnu, for på de indberetninger, vi har fået til Sundhedsstyrelsen, kan vi endnu ikke aflæse, hvad der er den reelle aktivitet derude – altså hvad der har med ressourcer at gøre, og hvad der hænger sammen med, at man først har skullet lave det organisatoriske set up. Det kan jeg simpelt hen ikke se endnu.

Men vi har en klar aftale med KL om, hvordan den her sag skal håndteres, for vi aftalte som sagt, at der skulle følges op i 2008, og vi har så i lyset af den aktuelle debat på et kvartalsmøde for et par uger siden aftalt, at vi skal speede lidt op på det, og understreget vigtigheden af, at kommunerne indrapporterer til tiden og præcist til Sundhedsstyrelsen, så vi får et godt billede af første kvartal. Når vi har det, har vi også basis for at snakke med KL om det her, og jeg har sådan set en forventning om, at det bliver et af mange gode temaer, vi skal drøfte, når vi tager hul på kommuneøkonomiforhandlingerne, hvad vi jo gør meget snart.

KL 14.15

Anne Baastrup (SF):

Jeg er ret vild med ministerens evne til at snakke udenom. For ministeren ved, at jeg ved, at når man snakker DUT-forhandlinger med kommunerne her i juni måned, handler det om 2008. Mit spørgsmål går meget præcist på 2007, for kommunerne står på nuværende tidspunkt og kan se, at de ikke kan overholde de principper om, at man skal have genoptræning, når der ligger en genoptræningsplan.

Kommunerne har et problem i år 2007, og ministeren bliver ved med at snakke om 2008. Skal jeg så forstå det sådan, at kommunerne ikke får en krone i 2007? Dengang regeringen og kommunerne fandt ud af, at man havde regnet galt på det sociale område, foretog man jo sådan et midtvejsarrangement, og så fik man lige sendt nogle penge ud. Kunne man ikke godt overveje at gøre lidt det samme for ikke at få smadret genoptræningen, før den rigtig kommer i gang?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen der er ikke tale om, at der er nogen genoptræning, der skal smadres, for det er sådan set et meget præcist regelsæt, der er gældende for, hvad for en opgave kommunerne har, og den skal kommunerne selvfølgelig løse. Sådan er det. Det er jo helt klart, at den skal kommunerne løse.

Så er det måske sådan, at kommunerne føler: Hold da op, nu løste vi den her opgave, og det holdt lidt hårdere, end vi egentlig havde regnet med. Hvis det er sådan, er det en problemstilling, som kommunerne rejser over for regeringen, og så diskuterer vi det. Hvad det giver anledning til, afhænger jo af, hvad vi i øvrigt diskuterer ved den lejlighed, hvor vi diskuterer de ting. Og det gør vi altså hver sommer, når vi diskuterer økonomiforhandlinger. Sådan er det; der er sådan set ikke noget hokusfokus ved det.

Det ville være ret ualmindeligt, hvis det var sådan, at vi efter dagspressen sådan havde, kan man sige, 24 økonomiforhandlinger hen over året, afhængigt af hvad for et tema der lige var oppe i debatten. Altså, vi laver en samlet økonomisk aftale med kommunerne; vi har lavet en samlet flytning af amtskommunale ressourcer ud i kommunerne. Det vil sikkert vise sig, når man regner efter engang, hvis ellers man kunne, at noget er vejet for tyndt af og noget er vejet for tungt af. Det afgørende er jo, om det fuldt ud kan lade sig gøre, og det er det, vi har økonomiforhandlingerne til. Der er sådan set ikke noget overraskende ved det her.

Anne Bastrup (SF):

Nu er det jo ikke bare dagspressen, der har rejst spørgsmålet, for ministeren har jo også selv rejst det over for kommunerne. Sådan som jeg har forstået beregningsgrundlaget, tog man udgangspunkt i 2005, men loven er jo lavet om, forstået på den måde at man i forbindelse med hele

lovgivningskomplekset forventer, at der kommer flere genoptræningstilbud ud af det.

Så er det, jeg ikke forstår, at man bare holder fast i de der 830 mio. kr., som man oprindeligt har regnet sig frem til, og ikke i hele forløbet siger: Hvordan kan det så overhovedet lade sig gøre at få det til at hænge sammen til slut, således at den ret, som patienterne jo har fået, rent faktisk også kan udføres og gennemføres og opfyldes af kommunerne?

Skal jeg forstå ministeren sådan: Nul ekstra penge i 2007, vi venter til 2008? Er det det, der er svaret, så bliver jeg lidt træt af det.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil da være ked af at gøre fru Anne Bastrup træt.

Nej, man skal jo forstå det sådan, at jeg sådan set siger to ting – tror jeg. Den ene er, at vi ikke fører kommuneøkonomiforhandlinger i Folketingssalen, dem fører vi sammen med kommunerne. Den anden ting er, at vi ikke fører kommuneøkonomiforhandlinger på et uoplyst grundlag. Og der er ikke et oplyst grundlag.

Vi har lavet en meget klar aftale med kommunerne på et kvartalsmøde for, efter min bedste hukommelse 3, måske 4 uger siden – det hele går så stærkt – og det var et ganske udmærket møde, hvor vi vendte den her problemstilling, bekræftede hinanden i diskussionen: Hvad er det for nogle tal, vi har lagt til grund, og som vi har været enige om?

Der er en vis bekymring over, om det holder i real life, og derfor har vi aftalt, at det er vigtigt, at kommunerne nu bliver præcise med hensyn til at få indmeldt aktivitetsniveauet til Sundhedsstyrelsen, sådan at vi til brug for kommuneøkonomiforhandlingerne får et solidt grundlag at debattere på.

Det er, hvad der er at sige om den sag. For det afgørende er, at lovgivningen er klar nok, og den siger jo noget om, hvad det er for nogle rettigheder, patienterne har, og det er kommunernes opgave at levere det.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen som medspørger.

Jens Peter Vernersen (S):

Ministeren kan vel slå fuldstændig fast, at de patienter, der forlader hospitalerne, har et retskrav på at blive behandlet og har ret til at møde op og

få foretaget den behandling, uanset om den økonomi, der er stillet til rådighed, er tilstrækkelig eller ikke tilstrækkelig. Det er vel forståelsen af det her.

Kl. 14.20

Problemet opstår naturligvis, hvis det er sådan, at man på grund af manglende ressourcer ikke får lavet disse planer for genoptræning på sygehusene. Problemet opstår selvfølgelig også, hvis man har skåret så meget i bevillingen til sygehusenes fysioterapeuter, at der ikke er tilstrækkeligt med fysioterapeuter til genoptræning under indlæggelse. Og spørgsmålet også, om der er genoptræning til de over 100.000 ambulante patienter.

Når man f.eks. i Viborg har planlagt 200 genoptræninger i 2007 og der så allerede i januar måned er tale om 250, er der jo altså et eller andet, der ikke hænger sammen. Det kan godt ske, at det bare er noget sniksnak, men det er altså de oplysninger, der ligger om, hvor alvorlig situationen ser ud. Og det kan godt ske, at ministeren ikke kan finde ud af, hvad problemet er, men Ældre Sagen har jo lavet en undersøgelse, der viser, at halvdelen af kommunerne i hvert fald ikke har lykkedes med den her opgave.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg må sige, at jeg ikke helt forstår den der præmis med, at der skulle være skåret ned på nogle sygehuse, så man ikke kunne lave genoptræningsplaner. Altså, hvis jeg ellers har forstået, hvad problemstillingen går ud på, når jeg orienterer mig via dagspressen og i dialog med borgmestre og andre, så går det jo snarere ud på, at der aldrig nogen sinde har været lavet så mange genoptræningsplaner som nu. Så der kan da i hvert fald ikke mangle ressourcer i sundhedsvæsenet.

Hvis det har været fraværet af ressourcer, der har gjort, at man ikke har lavet genoptræningsplaner før, så må der på en eller anden måde være kommet nogle hemmelige ressourcer til sundhedsvæsenet, for der har jo øjensynligt aldrig været lavet så mange genoptræningsplaner. Sådan er det. Og det er jo godt, hvis der er brug for de genoptræningsplaner, og hvis det er kommunalreformen, der har gjort, at der nu i større omfang end tidligere er blevet lavet de genoptræningsplaner, der er brug for, er det jo sådan set også godt.

Så handler det selvfølgelig om at få kommunerne gearret til at løse den opgave, som er ny for

dem. Der har vi i god dialog med kommunerne aftalt, hvor mange ressourcer der skal til for at løse den opgave, og dem har de fået. Og hvis der sker noget derude, der gør, at det tal skal justeres, skal det jo ske på baggrund af et oplyst grundlag, og det er det, der er ved at blive tilvebragt.

Jeg har meget klart signaleret, at det her område skal fungere. Der er sådan set mening med galskaben. Det er jo regeringen, der har foreslået, at vi skulle flytte genoptræningen ud til kommunerne, og det er jo, fordi vi synes, at det skal fungere bedre, end det gjorde før. Så vi skal nok drage omsorg for, at det også kommer til at ske i virkelighedens verden.

Jens Peter Verner (S):

Jamen det eneste, jeg synes ministeren skal drage omsorg for, er klart at sige her, at hver eneste patient, der bliver udskrevet, og som har en genoptræningsplan, kan støtte ret på den genoptræningsplan og få udført genoptræningen. Og det er jo ikke det, der sker i øjeblikket, efter de oplysninger, der er i Ældre Sagens undersøgelse. Ministeren ville ikke selv lave en undersøgelse – den skulle jo nødig vise, at det, som Ældre Sagen har lavet, holder stik. Men ministeren kan jo bare sige, at hver eneste borger, der har en genoptræningsplan, kan støtte ret på den og så få udført genoptræningen.

Så vil jeg sige, at man jo delte beløbet mellem regionerne og kommunerne, og regionerne fik en del til genoptræning på sygehusene og til at lave disse planer for. Men selv om man laver mange planer, melder man jo også herfra, at der er folk, der ikke får planer, fordi man ikke har tilstrækkelige ressourcer i hospitalsvæsenet til at lave disse planer. Så nytter det da ikke, at ministeren siger, at der bliver lavet flere end nogen sinde – det hjælper jo ikke, hvis ikke der bliver lavet tilstrækkelig mange planer, for der er nogle, der ikke får.

Som sagt skulle ministeren sige klart og præcist, at hver eneste patient, der har sådan en plan, kan støtte ret på den. Mere er der egentlig ikke at sige lige på nuværende tidspunkt. Og så må ministeren jo finde pengene, når vi kommer lidt længere hen og pengene er sluppet op i kommunerne.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo en frækhed af dimensioner at stille sig op her og sige, at ministeren ikke vil lave en un-

dersøgelse. Altså, det er jo simpelt hen en larvende ukorrekt påstand. Det er jo helt urimeligt, at jeg skal lægge øre til sådan noget.

Vi har jo sådan set næsten år tilbage aftalt at lave en løbende undersøgelse af det her. Vi vidste sådan set godt, da vi lagde opgaven ud, at det var en opgave, som ikke bare lige pr. automatik havnede nede i kommunerne og blev løst til ug fra day one. Derfor var det vigtigt, at vi undersøgte, hvordan den opgave løses. Det har vi aftalt for lang, lang tid siden. Og så skal jeg stå og høre på, at jeg ikke vil undersøge noget, fordi der er et eller andet problem, jeg ikke vil have frem. Jamen det er da helt, helt urimeligt. Det er da præcis derfor, vi har aftalt, at det her område skal monitoreres i fællesskab mellem regioner, KL og regeringen, og det er i proces.

Så synes hr. Jens Peter Vernersen altså, at vi skal agere i forhold til interesseorganisationer og lave nogle lidt hurtige undersøgelser – det skal vi da kun gøre, hvis vi ikke har noget bedre at spille ind med. Og vi *har* sat det her i system, og vi har aftalt med KL, at vi følger op på det efter første kvartal, så jeg ved ikke, hvad det er, man er på jagt efter her. De pligter, kommunerne har, er meget klare – det er noget af det, vi skal snakke om i næste spørgsmål.

Formanden:

Så er det fru Anne Baastrup for et sidste spørgsmål.

KL 14.25

Anne Baastrup (SF):

Skal jeg så forstå ministeren sådan: Der kommer nu et oplyst grundlag; det forventer vi er færdigt medio maj, og på den baggrund viser det sig så, at det kommer – ups – til at koste 1 mia. kr. mere i 2007?

Kan man så regne med, at ministeren i 2007 leverer det økonomiske grundlag for, at det her genoptræningsforløb kan komme til at blive en succes?

En af grundene til, at der kommer de her mange genoptræningsplaner – nu har jeg stor respekt for dengang, amterne var der, ingen tvivl om det – er, at det jo er omkostningsfrit for regionerne at få lavet de her genoptræningsplaner, og at regningen ligger hos kommunerne. Derfor bliver vi jo nødt til at sikre, at kommunerne har økonomisk robusthed til i 2007 at løse problemet.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, man kan regne med, at regeringens forhold til kommunerne er sådan, at det baserer sig på fairness og rimelighed, og vi aftaler os til rette om, hvad for en økonomi kommunerne skal have for at løse den samlede opgavemængde, de har, som har mange, mange facetter. Det er vores ansvar at drage omsorg for, at det kan lade sig gøre, og det drøfter vi så en gang om året. Det er selvfølgelig primært målrettet det fremadrettede, men det er jo meget naturligt, at man ved de lejligheder også diskuterer, hvordan det i øvrigt går aktuelt, og hvordan likviditeten i kommunerne er – der er jo mange spørgsmål.

Men det foregår bare ikke på den måde, at vi ligesom blok for blok, område for område kommer løbende efter hver enkelt regning, der er skrevet ude i kommunerne for at se: Den med rødt mærkede krone, I har brugt til at betale den regning, er det nu også en, som I i sin tid har fået herindefra? Det afgørende er jo, om kommunerne totalt set har mulighed for at løse deres opgaver.

Lovgivningen er klar nok; pengene er aftalt; nu får vi en viden frem; vi har aftalt, hvordan vi får den frem; stiller den viden sagen i et andet lys, går vi begge to ind i det nye lys i fællesskab. Det er altså meget, meget udramatisk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4240

9) Til indenrigs- og sundhedsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

»Når det ifølge betænkningen over sundhedsloven fremgår, at genoptræning er en klar og utvetydig ret for patienterne, vil ministeren da oplyse, hvad de umiddelbare konsekvenser heraf er for den kommunale økonomi, idet man må forvente, at det vil give merudgifter at give patienterne den slags rettigheder, samt hvad retten betyder for den enkelte patient?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren er klar over, at ministeren ikke har det helt klare overblik over de merudgifter, kommunerne har haft i 2007, men ønsker med spørgsmålet at få afklaret, hvad retten til genoptræning betyder.

Anne Baastrup (SF):

Problemet er bare, at det ikke er så uddramatisk for de kommuner, som dels har et udgiftspres på en lang række andre områder, dels ikke må bruge flere penge end dem, finansministeren har givet dem lov til at bruge. Så de er inde i en lille klemme.

Men når man så siger, at de får de her penge i 2007, hvad kommer det så til at betyde med hensyn til den der utvetydige ret for patienten? Der laves en genoptræningsplan, og hvad er så konsekvensen for den enkelte patient, der kommer ud?

Det synes jeg i og for sig kunne være meget rart lige at få vendt her i Folketingssalen.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det fremgår af sundhedsloven, hvad det er, kommunalbestyrelsen har pligt til, og det er at tilbyde vederlagsfri genoptræning efter udskrivning fra sygehus på baggrund af et lægefagligt vurderet og begrundet behov. Det er at tilrettelægge genoptræningsindsatsen i sammenhæng med de øvrige træningstilbud, man har, og det er at tilbyde genoptræning ved etablerede behandlingstilbud på egne institutioner eller ved indgåelse af aftaler med andre kommunalbestyrelser, regionsråd eller private institutioner. Det er sådan set den pligt, kommunen har.

Selve tilrettelæggelsen af den enkelte patients genoptræningsforløb efter udskrivning fra sygehus skal formuleres med mål for genoptræningsindsatsen i et samarbejde mellem den eller de sundhedspersoner, der skal yde genoptræningen, og patienten. Sådan er det.

Det er og skal være en del af de her genoptræningsaftaler, at det også meget klart fremgår, hvornår der skal være taget kontakt til patienten med henblik på at igangsætte genoptræningsforløbet. Det er et af de elementer, der indgår i genoptræningsplanen, som jo derudover har to andre elementer, nemlig en beskrivelse af patientens funktionsevne forud for den hændelse eller den sygdom, der nu har udløst det hele, en beskrivelse af patientens funktionsevne på udskrivningstidspunktet og altså en kortlægning af, hvad det er for et genoptræningsbehov, man har, og også en frist for, hvornår der skal være etableret kontakt. Det er det set up, der er.

Så er det jo sådan, at patienten har en mulighed for at foretage et valg på tværs af kommune-grænsen, hvis den kommune, man er bosiddende i, ikke har et tilbud, som man selv oplever

som godt nok; så kan man flytte rundt. Og det er jo det pres, vi har ønsket at lave på systemet, også inspireret af frit valgs-reformerne på sundhedsområdet; den bedste måde at trykke systemerne på er jo at give mennesker nogle rettigheder, så de kan flytte rundt.

Kl. 14.30

Anne Baastrup (SF):

Ministeren har fuldstændig ret i, at der er en frist for, hvornår der skal tages kontakt til patienten.

Men så er der hele det der med, hvornår man så kommer i gang. Er der nogen rammer der? Kan en kommune sige: Godt, nu har vi snakket med fru Jensen, ugen efter at hun er blevet udskrevet, alt er godt, og så sætter vi hende i øvrigt i gang om 3 uger, om 2 måneder, eller hvad? Eller sættes fru Jensen i gang med noget, som fru Jensen slet ikke er i stand til på nuværende tidspunkt, fordi hendes funktionsniveau ikke er højt nok? Hvilken ret har man som patient? Det er meget op til en fortolkning af selve lovgivningen, hvad kommunen er forpligtet til, og hvor den ældre- det er der sædvanligvis – har retten.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Man har altså en ret til at flytte rundt og tage ressourcerne med, og det tror jeg sådan set meget på. Hvis folk er udstyret med købekraft, plejer der også at være nogen, der gerne vil sælge noget til dem. Det er en udmærket drivende faktor.

Så er spørgsmålet, om der er nogle egentlige garantier. Der er jo ikke nogen garantier, der rækker videre end dem, der hele tiden har været. Jeg vil gerne sige helt ærligt, at jeg ikke er den første, der stiller op i rækken for at sige, at vi skal have en garanti om, at alle skal være sat i genoptræning, senest 36 timer efter at de er udskrevet eller noget sådant. Det stiller jeg mig ikke op og siger, for man skal ikke love noget, som man ikke kan holde. Det skal man ikke.

Jeg synes, at man må være ærlig og sige, at der var en idé med, at vi flyttede det område fra amterne til kommunerne, nemlig en intuitiv fornemmelse af, at der ikke var nok fokus på genoptræning, og at vi derfor som samfund og som patienter ikke fik det fulde udbytte af de mange milliarder, vi investerede i operationer og behandlinger, fordi patienterne ikke blev hjulpet ordentligt på fode igen.

Det tror vi på kan blomstre frem i kommunerne, men vi må også være ærlige og sige, at det ikke er i mål dag et. Det er noget, der skal udvikle sig. Jeg kan da sagtens forestille mig, at vi, i takt med at vi overvåger det her, også vil nuancere inden for gruppen af genoptræningspatienter, måske udstyre nogle af dem med skarpere rettigheder end andre.

Anne Baastrup (SF):

Ældre Sagens undersøgelse viser jo, at det halter flere steder. Sådan er det. Det er jo også derfor, at jeg stiller mig op her i salen.

Der, hvor jeg så bare er bekymret, er der, hvor man kan sige, at for en ældre, som måske bare har sin folkepension, som ikke har råd til at køre over til den anden kommune, og som måske heller ikke har fysik til det, er den der konkurrence andre steder fra lidt illusorisk.

Hvordan vil ministeren for det første sørge for, at fristen for kontakt overholdes, og for det andet sørge for den relevante opfølgning for den enkelte ældre, når vi godt ved, at konkurrencen måske ikke er så effektiv i forhold til den her befolkningsgruppe? Og hvad kan der så gøres for at sikre, at de rent faktisk får den relevante genoptræning?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg tror nu ikke, at konkurrencen er illusorisk, for de argumenter var også dem, vi hørte, da vi i sin tid introducerede det frie valg på sygehusområdet, som skulle gøre, at det ikke kun var folk med meget høje indtægter eller gode forsikringspolicer, der i et sådan socialdemokratisk verdensbillede kunne få lov at komme på privathospital, og det fungerer jo. Det er der 100.000 patienter der har gjort brug af. Så det tror jeg ikke at man skal forklejne effekten af.

Men jeg indrømmer helt åbent, at vi her står med en udviklingsopgave, og at det forhold, at vi har flyttet det, gør, at der kommer helt nyt fokus på det. Hvis det er rigtigt, at der udskrives langt flere genoptræningsaftaler end tidligere, og hvis det er rigtigt, at de er lægefagligt begrundet, har der jo været en brist i det gamle system, som man historisk set ikke har taget hånd om. Det kommer frem i lyset, og det skal udvikles.

Jeg vil her nævne to ting: Den ene er de obligatoriske sundhedsaftaler mellem sygehuse og kommuner, hvor det her skal sættes i system med klare beskeder om patientforløb. Den an-

den er at få trukket evidens ind i det, hvor vi også via faglige input bliver klogere på, hvilken genoptræning der virker i forhold til hvilke patienter. Så tror jeg også, at vi får de nuancer frem, hvor man vil sige, at nogle patientgrupper har brug for at have nogle endnu stærkere rettigheder end andre patientgrupper, men vi skal have den viden frem.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Jens Peter Vernersen som medspørger, værsgo.

Jens Peter Vernersen (S):

I forhold til tidligere diskussioner, hvor det jo har været klart, at patienterne har et retskrav, synes jeg måske, at det flyder noget med de svar, som ministeren giver. Det ser det jo også ud til at det gør derude.

I weekenden var der på Fyn flere ansvarlige på området, der sagde: Det er helt utilstrækkeligt, hvad vi har; vi kan ikke leve op til de forventninger og rettigheder, borgerne har, til at blive behandlet. Sådan har der jo også været meldinger fra andre kommuner.

Kl. 14.35

Det går simpelt hen ikke, at man lader en hel årgang hænge, uden at de får opfyldt de retskrav, de har. Og her drejer det sig ikke kun om retskrav i forbindelse med arbejdsevnen, det drejer sig også om funktionsevnen.

Vi skulle nødig også her komme til at se, at ældre bliver nedprioriteret, fordi de måske ikke skal ud på arbejdsmarkedet. De har bestemt brug for genoptræning af hensyn til funktionsevnen. Det er måske den nedprioritering, der vil ske, hvis det er sådan, at det er småt med ressourcerne.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, jeg ved ikke lige, hvad det er for et spørgsmål, der blev stillet, som jeg skal forholde mig til.

Men jeg er jo hundrede procent enig i, at der skal ske noget på genoptræningsområdet. Det er sådan set derfor, at vi har taget ansvaret for at flytte opgaven – det er det jo – og lagt den hos dem, der ud over patienten selv har mest interesse i, at det her kommer til at gå godt. Det er jo først og fremmest patienten, der må have en interesse i at blive godt genoptrænet.

Derudover er det kommunen, der har mest interesse i det, for hvis vi f.eks. genoptræner æl-

dre patienter, der har fået en hofteoperation eller noget andet, bedre, end vi gør i dag, minimerer vi også risikoen for tilbagefald og faldulykker og genindlæggelser. Så tager vi faktisk også noget af presset af hjemmehjælpen. Hvis folk, der er på vej ud af arbejdsmarkedet og har fået en operation, får en ordentlig genoptræning, bliver de også hurtigt gjort selvhjulpne og dermed ude af risiko for at havne på kommunal forsørgelse. Så det er kommunerne, der har den stærkeste interesse.

Kommunerne vil også gerne have den her opgave. Derfor har vi givet dem opgaven. Vi har givet dem de penge, de selv synes at de skulle have. Så må der lige den tålmodighed til, at det her får lov at lande, så vi ikke alene kan få økonomirammen på plads, men også så vi over tid – for vi laver ikke paradiset fra den ene dag til den anden – får noget viden ind om, hvilke metoder der virker, så den viden kan blive spredt kommunerne imellem. Det ser vi *nu* helt ens på, for i tidligere tider var der jo ikke den her vilje til at flytte rundt på opgaverne.

Jens Peter Verner (S):

Ministeren siger, at der sker noget, men det, der er afgørende, er jo, om det, der sker, er tilstrækkeligt til at opfylde de berettigede krav, som borgeren har på at få genoptræning. Det er der altså meget der tyder på ikke er i orden, og det er så det, som ministeren vil prøve at bringe i orden fra 2008.

Jeg synes, at ministeren klart og præcist skulle sige til de folk, der har et retskrav på genoptræning: Henvend jer til kommunen, bed om at få alle jeres retskrav gennemført. Så bliver det ikke en ny udgift for det offentlige, fordi folk ikke kommer i arbejde, eller fordi man som ældre måske falder og ikke får genoptræning. Ministeren kunne altså godt give det her et løft, og det behøver ikke nødvendigvis at være en udgift, hvis man ser samlet på det.

Derfor er det altså ikke godt nok at sige, at det må vi ordne til maj eller juni, eller hvornår forhandlingerne nu er, og så bliver det noget, der kører fra 2008. Det er da en enkel ting at give den melding og sige, at det retskrav, man har, skal opfyldes for hver eneste.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes jo, det er en mærkelig undervurdering af landets borgere. Jeg tror sådan set, at borgerne har opdaget, at vi har lavet en kommunalre-

form, og at den her opgave er overgået til kommunerne, og at det er der, man skal henvende sig. Men hvis hr. Jens Peter Verner får det bedre af, at jeg nu står her og siger, at hvis man har et genoptræningsbehov, skal man ringe til rådhuset, så siger jeg det da gerne.

Jeg tror, at befolkningen har opdaget det, for det indgår som et obligatorisk element i de sundhedsaftaler, der skal laves mellem region og sygehus, at få tilrettelagt de forløb. Men det er, fordi man er på jagt efter noget, der ikke er der.

Nu har hr. Jens Peter Verner det der livssyn, at han aldrig kan glæde sig over et halvfyldt glas. Jeg ser anderledes på det. Jeg ved, at det her område er et område, som politisk og fagligt ikke har været tilstrækkelig meget i fokus i en lang årrække – i en lang, lang årrække. Derfor har vi taget ansvaret for at sige, at det skal frem i lyset. Det skal gives nogle spilleregler, nogle rammevilkår, der gør, at det alt andet lige bliver løst bedre. Derfor flytter vi det til kommunerne. Der laves genoptræningsplaner, som aldrig nogen sinde før, og så fokuserer man straks på, om der mangler en. Jeg vil sige, at hvis der mangler en nu, har der altså manglet i tusindvis før.

Det må have sin tid. Kommunerne har fået den her opgave. De har haft den i et kvartal. Jeg tager det politiske ansvar for, at vi har betalingsvilje og vi har politisk vilje til at indrette os sådan, at de også kan løse opgaven.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Fru Anne Bastrup for et sidste spørgsmål.

Anne Bastrup (SF):

Nu er det jo sådan, at kommunerne har en klar umiddelbart aktuel gulerod, hvis det drejer sig om ældre, der bliver genoptrænet rigtigt, så de ikke lander på et plejecenter og ikke kommer til at belaste hjemmeplejen. Yes. Men hvis det drejer sig om en person på sygedagpenge, kan det godt have lidt lange udsigter, før kommunen får den aktuelle gulerod. Samtidig har vi nogle kommuner, der har pengene, men som er omfattet af et udgiftsloft. Kunne det ikke være en god idé, hvis indenrigsministeren, som jo også er sundhedsminister, begyndte at tænke i, hvordan vi kan prioritere det her område?

Kl. 14.40

Jeg tænker ikke på at komme tilbage til den gammeldags refusionsordning, men jeg tænker på, at vi siger, at det er en regional opgave at

skrive de her genoptræningsplaner, og de kan jo gøre det uden omkostninger. Det er jo ikke kommunen selv, der kan styre, hvor mange planer der bliver lavet, og hvordan kan vi så sikre, at kommunerne rent faktisk er robuste nok ikke bare med hensyn til de konkrete penge – det bliver jo 1 mia. kr. ekstra – men også er det, når det gælder rettighederne, så de, selv om de har pengene, rent faktisk gør en ordentlig indsats?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo den saglige indgang til det. Det er jeg helt enig i, og det er sådan set også derfor, at vi har aftalt, allerede før vi flyttede opgaven, at vi nu laver den her fælles monitoreringsgruppe, som gør, at alle, der har interesser i det her, altså økonomiske samfundsinteresser, sidder omkring samme bord og følger med i, hvordan opgaven bliver løst.

Jeg vil sige, at for mig er det ikke en overraskelse, at man ikke kan lave sådan en revolution, som kommunalreformen var, og så regne med, at det hele bare er paradisk fra day one. Det er det ikke. Jeg er meget åben for, at det her er en opgave, som vi skal følge tæt, og som vi sikkert skal justere på.

Det kan være, at der er nogle felter, hvor vi skal sige, at der er evidens for nogle ganske bestemte forløb, hvor der ikke er nogen kommunal metodefrihed, for det er bare sådan, det skal gøres. Der kan være nogle andre patientgrupper, som der skal være mere metodefrihed over for. Der kan som sagt være nogle patienter, der skal udstyres med endnu stærkere rettigheder end andre. Der kan være mange ting, der skal justeres.

Det har vi paratheden til at gøre i tæt dialog med dem, der gerne vil have opgaven, nemlig kommunerne, og i takt med at vi får den viden, vi skal bruge. Man skal selvfølgelig også se på, om incitamenterne er de rigtige, altså om der er god nok tilskyndelse til, at kommunerne gør det, de skal gøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4237

10) Til skatteministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

»Kan ministeren nærmere forklare baggrunden for, at SKAT har været nødt at lukke telefonerne

i forbindelse med borgernes spørgsmål om bilafgifterne og bestemmelserne om de såkaldte gulpladebiler?«

John Dyrby Paulsen (S):

Nu har vi flere gange her i salen diskuteret forholdene i SKAT og de massive besparelser, som SKAT vil være udsat for i de næste år. Vi har diskuteret, om det kommer til at give sig udslag i forringelser af servicen. Vi har diskuteret, om det giver sig udslag i færre kontroller og dermed mindre inddrivelse og mindre reguleringer, altså færre indtægter i SKAT.

Nu kan vi så i forbindelse med hele debatten om omlægningen af bilafgifterne høre, at der er flere, der rent faktisk forgæves har ringet til SKAT, men hvis hele strategien med mere service i SKAT skal have nogen mening, må det jo også være sådan, at man kan komme igennem på telefonen. Det vil jeg gerne have skatteministeren til at uddybe.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg vil gerne starte med at sige, at spørgsmålet faktisk bygger på forkerte forudsætninger, men det er ikke spørgerens skyld.

Forudsætningen for spørgsmålet er, at SKAT skulle have lukket telefonerne for borgernes spørgsmål om motorafgifter og gulpladebiler.

Jeg har forstået det sådan, at onsdag den 18. april oplyste en række medier, at der var politiske drøftelser om omlægning af motorafgifterne. Derfor lagde Skatteministeriet en meddelelse ud på hjemmesiden, hvoraf det fremgår, at hverken Skatteministeriet eller SKAT har mulighed for at kommentere rygterne om omlægning. I den forbindelse udsendte Ritzau et telegram, hvor de valgte at skrive, at SKAT havde valgt at lukke ned for spørgsmålet. At lukke ned for spørgsmålet skal ikke forstås sådan, at vi lukkede telefonerne. Det skal forstås på den måde, at SKAT naturligvis ikke har nogen forudsætninger for at svare på, hvad den fremtidige afgiftsomlægning vil komme til at betyde.

Det kan vi så lykkeligvis fortælle i dag, for i dag har vi indgået en aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti om at lave en omlægning af bilafgifterne, så vi sikrer mere miljørigtige biler, så vi får en større sikkerhed i bilerne, og så vi får billigere biler for familien Danmark.

Det er klart, at der i den mellemliggende periode med de rygter, der beklageligvis nåede at komme i pressen, har været mange, der har været interesserede. Jeg vil sige, at vi faktisk lavede

en bestemt sluse, man kunne taste sig igennem, og fra den 18. til den 23. april nåede mere end 1.600 danskere at ringe ind for at høre, om de kunne få oplysninger. Det kunne de ikke på daværende tidspunkt. Det kan de i dag, for nu har vi fået lavet en god aftale om nye bilafgifter for fremtiden.

John Dyrby Paulsen (S):

Jo tak, jeg var såmænd en af de 1.600 personer, der ringede ind. Men det er jo lidt besynderligt, at man lægger en lille skrivelse ud på hjemmesiden og så forventer, at folk, hvis de ikke kan komme igennem til SKAT, læser Skatteministeriets hjemmeside, hvor der står, at man ikke kan give råd og vejledning om noget, som man i øvrigt er i gang med at omlægge, og som man i øvrigt ikke kan sige noget om og så i øvrigt trækker sagen i langdrag. Det er jo sådan, at sagen har kørt i hvert fald i over en uge, hvor det ikke har været muligt få noget som helst at vide.

Kl. 14.45

Det er jo kun naturligt, at folk ringer, men det, der sker, er jo, at folk ringer til bl.a. undertegnede i stedet for, fordi de ikke kan komme igennem til SKAT. Det må da for søren være muligt på en uge at håndtere 1.600 henvendelser om et bestemt emne i SKAT, uden at der kommer lidt flimmer på skærmen af den årsag.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg vil gerne sige, at der selvfølgelig ikke har været flimmer på skærmen i SKAT. Der er gjort et flot stykke arbejde med at besvare de mange spørgsmål. Men SKAT har naturligvis været nødt til at svare ud fra de forudsætninger, de kendte, nemlig det gældende regelsæt, og ikke svare ud fra de politiske overvejelser, der foregik i de forhandlinger, der har været i gang.

Jeg skal sige, at jeg har brugt de seneste 14 dage på at være på barselorlov og vendte tilbage på arbejde i går, og nu er der så en aftale i dag på området. Jeg vil gerne beklage, at der har været så lang en periode med rygtestrømme og andet, men nu er der en aftale, og nu er der en klarhed på området. Det betyder, at vi kan oplyse folk præcist om, hvilke vilkår der gælder, og vi kan både på vores hjemmeside og også i pressen henvise til, hvilke omlægninger der kommer. Det er gode omlægninger, for vi har hidtil haft nogle regler, som har belønnet dem, der købte tungere og større biler. Nu har vi nogle regler, der belønner dem, der kører i mere miljørigtige biler, og det er en god omlægning.

John Dyrby Paulsen (S):

Jeg er sådan set ikke uenig. Der er gode takter i det. Retningen er sådan set god, men jeg synes nu ikke, at regeringen bevæger sig ret meget.

Men tilbage til det, som spørgsmålet drejer sig om, nemlig om SKAT har mulighed for at servicere folk ordentligt, hvor jeg synes, at det her eksempel er et klokkeklart bevis på, at det har de ikke. Man kunne have udsendt en pressemeddelelse om, at skatteministeren er på barsel – tillykke med det i øvrigt – og derfor kan man ikke besvare spørgsmål om hverken det ene eller det andet i den uge eller de næste to uger. Det havde da været til forstå.

Det, man gør i stedet for, er, at man lægger en pressemeddelelse på sin hjemmeside, og hvis folk i øvrigt ringer til hovednummeret i SKAT – det har jeg gjort adskillige gange, for jeg er en af de 1.600 danskere, der har prøvet at ringe ind og få besked om bilafgifterne – får de at vide: Velkommen til SKAT; ringer du vedrørende omlægning af bilafgifterne, tast nul. Det gør man så.

Så får man at vide: Velkommen til SKAT; for at blive omstillet til en medarbejder, bedes du indtaste dit aktuelle postnummer. Det gør man så. Og så får man at vide: Alle vore medarbejdere er desværre optagede; ventetiden er derfor meget lang. Og så bliver der spillet en pæn og nydelig og lidt kedelig melodi, og så kan man vente i lang tid.

Jeg vil spørge skatteministeren, om det er at give service eller oplysning til dem, der har et spørgsmål til SKAT.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg skal såmænd bare oplyse, at for de 1.600, der ringede ind, som vi har talt op, som netop har trykket nul og har valgt at komme ind på spørgsmålet omkring bil- og motorafgifter, har der været en gennemsnitlig ventetid på 3½ minut. En gennemsnitlig ventetid på 3½ minut synes jeg ikke er overvældende lang tid.

Man kunne selvfølgelig altid ønske sig, at ventetiden for at komme igennem til offentlige myndigheder er så kort som overhovedet muligt, men 3½ minut synes jeg er acceptabelt. Når man ser på, at det her er et spørgsmål, som har optaget mange danskere, og hvor det er forholdsvist mange, som inden for en kort periode har været interesseret i at ringe ind, synes jeg ikke, at en gennemsnitlig ventetid på 3½ minut er et problem.

Jeg vil gerne sige, at vi er i gang med at lave en af de største omlægninger – hvis ikke den

største – af skatteadministrationen i Danmark, og en del af det er netop at opbygge et helt nyt koncept for at betjene borgerne over telefonen. Det tager nogen tid for medarbejderne at vænne sig til den måde, som man skal svare på, og få rutine, og det tager også tid at få systemet kørt ind. Derfor er vi i en proces, hvor jeg håber og også forventer, at telefonbetjeningen vil blive yderligere styrket i den kommende tid.

John Dyrby Paulsen (S):

Jeg kan jo være enig i meget af det, skatteministeren siger, og jeg er ikke i tvivl om, at medarbejderne har gjort et kæmpe arbejde, men jeg må også sige, at jeg ikke synes, det er tilfredsstillende, at ventetiden er på 3½ minut, når det er 1.600 mennesker, der ringer ind i løbet af en hel uge om et presserende spørgsmål, som de gerne vil have noget at vide om. Man kan jo spørge sig selv, hvor mange der har nået at lægge på i løbet af de 3½ minut. Det tror jeg faktisk er rigtig mange.

Det har ikke noget med medarbejderne at gøre, men det, jeg er bekymret for, er, om SKAT stillede de nødvendige ressourcer til rådighed på det her område, for hvis SKAT vil være en serviceorganisation – det kan jeg et langt stykke hen ad vejen støtte meget op om – er det jo et spørgsmål om at tilvejebringe de nødvendige ressourcer til, at de kan svare på spørgsmål inden for en rimelig frist.

Jeg tror, at vi må være enige om, at 3½ minut i gennemsnit altså ikke er tilfredsstillende. Det burde kunne gøres bedre. Spørgsmålet er, om det er muligt at gøre det bedre med de eksisterende ressourcer. Det kan jeg godt tvivle på. Det vil jeg godt have ministerens svar på.

Kl. 14.50

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Hvis man kigger på telefonbetjeningen i SKAT, gennemgår den, som jeg sagde før, netop nu en meget stor omlægning. Vi samler alle de telefoniske henvendelser, der kommer, i fire kundecentre for at kunne servicere borgerne ensartet, uanset hvor i landet de måtte bo, og det kræver, at de medarbejdere, der har den opgave, også får erfaring og rutine i, hvorledes man betjener, og det kræver nogle sikrere procedurer for, hvorledes man sikrer, at den kunde, man har i røret, bliver stillet om til den rigtige medarbejder, hvis det er nødvendigt. En sådan indfasnings- og indkøringsperiode, som vi netop er i for øjeblikket, kan godt tage nogen tid, men jeg

synes, det går i den rigtige retning, og at vi har valgt den rigtige strategi, men der er også rum til forbedringer.

Jeg synes, vi er kommet langt, og det skyldes et meget stort stykke arbejde fra medarbejdernes side. Men jeg tror også, at hvis vi ser et års tid længere frem, vil vi stå i en situation, hvor vi er endnu tættere på at nå vores mål om at være en god serviceorganisation, hvor de borgere, der ønsker at betale deres skat, møder en så nem og enkel administration og så god en service som overhovedet muligt, og det ville glæde mig meget, hvis Socialdemokratiet også vil dele den vision og være med til at arbejde positivt for, at SKAT ikke bare skal udføre kontrol, men også give service til de borgere, som ønsker at betale den rigtige skat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4238

11) Til skatteministeren af:

John Dyrby Paulsen (S):

»Kan ministeren nærmere forklare udviklingen i de såkaldte TP-sager (transfer pricing) de seneste år, herunder provenuet og den ressource-mæssige indsats samt de forventede effekter de kommende år?«

John Dyrby Paulsen (S):

Hele TP-sagsområdet – altså sager angående transfer pricing, dvs. det forhold, at f.eks. multinationale selskaber kan handle internt mellem selskaber i Danmark og selskaber i udlandet til nogle priser, der ikke er markedspriser, og på den måde flytte et overskud fra Danmark og beskattning i Danmark til udlandet, hvor skatten er væsentlig mindre – har jo i virkeligheden været meget i fokus siden 1970'erne, og i 1996-97 gjorde man tiltag for at komme det til livs.

Der har været gjort forskellige tiltag og er indført nye regler i starten af dette årtusinde, hvor vi så nogle tal, der viste en betydelig forhøjning af regulering af transfer pricing-sagerne, helt op til 4,7 mia. kr. og derfor vil jeg godt spørge skatteministeren: Er man nu kommet så langt med TP-sagerne, som man skal, eller er der endnu et stykke vej at gå?

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Det er korrekt, at indsatsen for at sikre den korrekte skatteafregning i Danmark er styrket bety-

deligt under denne regering, og derfor har vi også set stigende provenu og stigende reguleringer på transfer pricing-området. Det fremgår også af den skriftlige redegørelse, jeg gav Skatteudvalget den 7. februar i år.

Der har været en stigning i beløbene, men der har været en stagnation i antallet af sager, og jeg tror, at hvis man ser bort fra enkeltsager, som på dette område kan vedrøre endog meget anselige millionbeløb, vil man i den kommende tid kunne se en jævn udvikling med regulering af et stigende samlet beløb, men en nogenlunde stabilisering af antallet af de sager, vi taler om her.

Dette skyldes to ting. Det skyldes først og fremmest, at de regler, vi har gennemført på området, nu gør deres virkning, og det skyldes desuden, at med den selskabsskattepakke, der er indgået aftale om, sænkes selskabsskatten i Danmark fra 28 pct. til 25 pct. Det betyder, at incitamentet, tilskyndelsen til fejlagtigt at flytte overskud ud af landet bliver mindre.

Jeg vil godt svare på et af de spørgsmål, der var med i den skriftlige del, men som ikke er nævnt her, nemlig hvordan ressourcerne kommer til at se ud fremadrettet. Det er sådan, at p.t. er der ca. 85 årsværk tilknyttet arbejdet i TP-ligningscentre, men fremadrettet skal vi op på ca. 110 årsværk. I forbindelse med at vi kommer nærmere på den fremtidige dimensionering, vil området altså faktisk få tilført flere årsværk, fordi det er et af de fokusområder, som vi mener det er nødvendigt at give flere ressourcer. Ressourcer, som tilføres her, vil få en bedre effekt, end hvis de blev brugt andre steder, og derfor er det et led i den store omprioritering af SKAT's ressourcer, der er i gang i øjeblikket.

John Dyrby Paulsen (S):

Jeg kan sådan set kun bifalde, at man gør noget på området. Jeg kan kun bifalde, at man f.eks. gør noget for at forhøje de multinationale selskabers nærmest ikkeeksisterende skattebetaling.

Men jeg bliver lidt bekymret, når jeg hører rundtomkring, at det er rigtig, at antallet af sager er det samme, men at beløbet er betydelig forhøjet, og at det i virkeligheden ikke skyldes enkeltsager af størrelsen flere millioner, men en enkelt sag af størrelsen flere milliarder. Derfor vil jeg godt spørge skatteministeren: Er grunden til, at man fik det meget store beløb, man fik sidste år, at der var tale om en enkelt stor sag? Er det det, der gør, at vi f.eks. ikke kan forvente nogen løbende udvikling her i 2007?

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Hvis man kigger på tallene fra 2002 og fremefter, vil man kunne se, at i 2003, 2004 og 2005 var der år for år en pæn og klar stigning i både antallet af sager og de beløbsmæssige reguleringer. I 2006 var der en ekstraordinær høj reguleringsmængde, men om det skyldtes en enkelt sag eller flere sager, kan jeg ikke udtale mig om, jævnfør tavshedspligten på skatteområdet.

Men det, der er væsentligt at se på, er: Hvordan har den underliggende, bagvedliggende struktur været, hvordan har udviklingen været fra 2002, hvor indsatsen startede, og frem til nu? Der har været en klar stigning i antallet og størrelserne af de reguleringer, der er gennemført, og jeg forventer, at hvis man tager med i betragtning, at der kan have været nogle meget store enkeltstående reguleringer i 2006, vil den udvikling, der har været fra 2002 og fremefter, også fortsætte i 2007 og de efterfølgende år.

John Dyrby Paulsen (S):

Så må jeg forstå skatteministeren sådan, at hvis vi sammenligner Danmark med de øvrige nordiske lande, f.eks. Sverige og Norge, vil vi se, at transfer pricing-indsatsen i Sverige og Norge giver betydeligere bedre resultat end i Danmark. Det må jo betyde, at den indsats, vi gør på området, måske er mindre, end den burde være, og dermed bliver provenuet af indsatsen også væsentlig mindre, end det burde være, specielt når vi ser på 2006 og tager stigningen som udtryk for, at der var tale om en enkelt eller to store sager, som ikke kommer igen.

Konklusionen må vel være, at vi skal bruge langt flere ressourcer på området, fordi vi er langt bagefter vores nordiske nabolande og dermed i virkeligheden snyder os selv for et skatteprovenu fra de store selskaber.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke mener, vi er bagud. Jeg mener, vi er rigtig godt med i Danmark, hvad transfer pricing-området angår.

Vi kan se, at der har været en klar udvikling. Vi har fået gennemført flere sager, og vi har fået gennemført flere og større reguleringer fra 2002 og fremefter. Det vil sige, at der i de senere år har været en klar opprioritering af området, og som jeg også sagde i mit indledende svar, vil der i den kommende tid blive tilført flere ressourcer til lige præcis dette område i forbindelse med den omlægning, der er i gang, så vi kommer tæt-

tere på den bemandingsplan, som SKAT har lagt for området.

Jeg skal bare sige en ting mere. Når vi gennemfører en sænkning af selskabsskatten fra 28 til 25 pct., bliver interessen for at lave transfer pricing, altså fastsætte forkerte afregningspriser, mindre. Derfor kan det være, at virksomhederne faktisk lader være med at fastsætte forkerte afregningspriser, og dermed vil der blive færre sager, netop fordi gevinsten ved at lave transfer pricing, altså udflytning af overskud, bliver mindre, når selskabsskatten i Danmark falder.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. John Dyrby for et sidste spørgsmål.

John Dyrby Paulsen (S):

Nu synes jeg måske, at logikken springer et par led over.

Lad os tage et stort multinationalt selskab, der har egne interne afregningspriser mellem Danmark og en virksomhed i et land, hvor der stort set ikke betales selskabsskat. Skatteministerens argument er, at nu har Danmark sat selskabsskatteprocenten ned fra 28 til 25 pct., og så lader selskabet fuldstændig være med det.

Jeg tror ærlig talt ikke, det er den logik, man bruger, når man sidder som skatteekspert i et stort multinationalt selskab. Jeg tror tværtimod, man vil sige: Det er dog godt nok besynderligt, at der ikke gøres en ekstra indsats. I Norge og Sverige kommer de efter os, i Danmark er reglerne der sådan set, men her er der ikke rigtig nogen, der kommer efter os.

Jeg tror da, vi må kunne blive enige om, at sænkningen af selskabsskatten formentlig ikke har den store effekt. Det, der har effekt, er, at vi gør noget på kontrolindsatsiden, og derfor er det her, indsatsen skal gøres.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Nu har jeg forsøgt at svare hr. John Dyrby pænt, men efter det sidste indlæg bliver jeg nødt til at sige det lidt mere direkte:

Der er sket en markant oprustning af indsatsen på området, siden denne regering tog over efter Socialdemokratiet. Der er blevet kastet flere ressourcer ind, og lovgivningen på området er blevet strammet op, netop for at sikre en korrekt afregning, så der ikke snydes med transfer pricing, fordi vi har været nødt til at rydde op efter den tidligere regering. Derfor vil man kunne se, at hvert eneste år fra 2002 til og med 2006 har der været en stigning i reguleringsbeløbet på

transfer pricing, og det skyldes netop, at denne regering gør en ekstra indsats, at vi gør en forskel, og at vi sikrer, at der bliver gennemført en kontrol.

Og hvad angår det antal personer, der bruges fra starten af 2007, vil der blive afsat flere ressourcer på området, og det har også været nødvendigt. Det var det ikke under den tidligere regering. Det glæder mig, at det er det under den her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 15.00

Spm. nr. S 4223

12) Til beskæftigelsesministeren af:

Thomas Adelskov (S):

»Vil ministeren leve op til velfærdsaftalen om, at der skal oprettes 2.000 yderligere voksenlærningepladser, og derved fjerne de bureaukratiske begrænsninger, som kommunalreformen og den nye regionsinddeling har medført?«

Thomas Adelskov (S):

I forbindelse med velfærdsreformen, der blev aftalt for, ja, knap et år siden, blev det på Socialdemokratiets foranledning aftalt, at der skulle oprettes yderligere 2.000 voksenlærningepladser årligt. Ved årsskiftet i år kunne vi konstatere, at der med baggrund i kommunalreformen pludselig var en række administrative problemer, der gjorde det sværere rent faktisk at oprette voksenlærningepladser. Det handler bl.a. om, at de nye store beskæftigelsesregioner særlig på Sjælland gjorde det svært eller næsten umuligt at få oprettet voksenlærningepladser i geografiske områder.

Ministerens har ved flere lejligheder fået stillet spørgsmål om, hvad han ville gøre ved det, og lovet, at han ville finde en løsning. Jeg vil sige til beskæftigelsesministeren, at nu er der gået 4 måneder. Vi kan konstatere med de mange sager, som jeg har liggende på mit bord – nogle har også været fremme i dagspressen – at der er mere, der er klar til at ansætte voksenlærninge. Og der er ledige kontanthjælpsmodtagere, ledige dagpengemodtagere, der er ufaglærte, der er klar til at gå ind i et lærningeforhold. Så både mestrene og lærningene er klar. Nu mangler vi sådan set bare, at regeringen kommer med en løsning på det her problem.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er enig med hr. Thomas Adelskov i målsætningen om, at der skal oprettes 2.000 flere voksenelevpladser med fuld virkning i 2010. Det er aftalt i velfærdsaftalen, og det står jeg naturligvis ved.

Voksenelevordningen betyder, at arbejdskraften opkvalificeres til gavn for både virksomheden, vokseleven og samfundet, og det er vigtigt, at vi bruger denne ordning effektivt og målrettet i en situation, hvor virksomhederne efterspørger kvalificeret arbejdskraft. Vi er således alle enige om, at voksenelevordningen er en god ordning.

Som det fremgår af velfærdsaftalen, skal der også tages hensyn til elever i skolepraktik, og det er det dilemma, vi står i. Derfor har jeg bedt Arbejdsmarkedsstyrelsen sammen med Undervisningsministeriet se nærmere på ordningen og komme med forslag til løsning af de påpegede vanskeligheder. Forslagene er lige på trapperne, og jeg vil godt her give tilsagn om, at jeg vil drøfte eventuelle ændringer med forligspartierne.

Det går som bekendt rigtig godt på beskæftigelsesområdet, og det gælder altså også voksenelevordningen, hvor målet for flere voksenlærlinge i 2007 allerede er nået efter første kvartal. Fra marts 2006 til marts 2007 er der sket en stigning på 1.600 voksenelever.

Thomas Adelskov (S):

Problemstillingen er jo, at man f.eks. på Bornholm er i en situation, hvor man inden for nogle områder ikke kan få lov at oprette voksenlærlingeplasser, fordi der går nogle skolepraktikelever i København eller i Kalundborg eller andre steder på Sjælland. Det har jo overhovedet ikke noget som helst at gøre med beskæftigelsessituationen på Bornholm, og derfor er det jo nogle bureaukratiske regler, som er en konsekvens af regeringens kommunalreform.

På Lolland og Falster står man i en situation, hvor man ikke kan oprette voksenlærlingeplasser f.eks. inden for tømrerfaget. Man hyrer i stor udstrækning tyske og polske håndværkere for at løse en del af beskæftigelsesproblemet på Lolland og Falster, og samtidig har man en række kontanthjælpsmodtagere, ledige ufaglærte, som er klar til at gå ind i et lærlingeforhold, og man har mestre, der er klar til at ville ansætte dem, lige så snart regeringen kommer med en løsning på det her.

Jeg mener sådan set, det er meget enkelt. Jeg synes, regeringen bare skulle åbne for, at der blev oprettet voksenlærlingeplasser. Vi er i en situation nu, hvor antallet af skolepraktikpladser er så lavt, som det overhovedet kan blive, og der er i hvert fald slet ingen grund til, at en ændring i den kommunale struktur skal være det, der forhindrer, at man får oprettet voksenlærlingeplasser.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er enig med hr. Thomas Adelskov i, at det er den nye måde, vi organiserer beskæftigelsespolitikken på i fire regioner, der har givet os de vanskeligheder, som vi sidder med i øjeblikket.

Kl. 15.05

Men det er jo indbygget i ordningen, at der som udgangspunkt ikke må være elever i skolepraktik. Om det princip fortsat skal gælde, eller om skolepraktikken skal have en mindre indflydelse på tilskudsordningen, er, hvad jeg har bedt embedsmændene om at finde ud af i øjeblikket. Og jeg kan love, at jeg i løbet af kort tid vil tage kontakt med forligspartierne om det her, så vi i fællesskab kan finde en løsning på det.

Thomas Adelskov (S):

Altså, nu blev der jo i, jeg tror starten af april måned stillet spørgsmål fra en af mine kolleger om situationen på Bornholm, og der blev vi også lovet, at der snart ville komme en løsning. Som forligspart er jeg klar til, at vi sætter os ned og finder en løsning på det her meget hurtigt.

Jeg synes, at hovedproblemet er, at regeringen har været meget nølende i det her spørgsmål. Nu er vi 4 måneder inde i det nye år. Der har været masser af lejligheder til at få løst hele problemstillingen. Vi kan bare fortsat konstatere, at der altså er masser af mennesker, mestre og virksomhedsejere, derude, der er klar til at påtage sig en situation, hvor man tager lærlinge ind. Og i den anden ende er der altså ledige ufaglærte, der er klar til at få en faglært uddannelse. Og det, der forhindrer det, er ikke økonomi eller alt muligt andet, det er nogle bureaukratiske regler. Og jeg synes sådan set, at det burde kunne løses meget enkelt fra ministerens side.

Spørgsmålet til ministeren er: Hvor lang tid skal man regne med at vente på en løsning ude omkring? Vi hørte på et tidspunkt, at det ville blive til foråret, og det er jo snart slut. Er vi hende på den anden side af sommerferien, før der

kommer en løsning, eller kan man forvente en løsning i løbet af en uge?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg har ikke villet foregribe begivenhedernes gang ved at stå og diktere en bestemt løsning, for vi står jo her i en situation med et sammenstød mellem to hensyn, nemlig mellem en interesse, som vi alle sammen har, i, at voksenelevordningen bliver benyttet og der er stor efterspørgsel, og så spørgsmålet om skolepraktik.

Jeg vil gerne sige til hr. Thomas Adelskov: Det er inden for en uge eller to, at vi står med en løsning på det her problem. Men der har jo været en afvejning af de to hensyn, og der kan man sige, at Undervisningsministeriet varetager ét hensyn, nemlig at sikre, at elever kan komme i praktik, og vi, der arbejder med arbejdsmarkedsområdet, har jo en interesse i, at folk bliver opkvalificeret, så man kan møde den efterspørgsel, der er. Men i løbet af kort tid vil vi komme med et forslag til løsning.

Thomas Adelskov (S):

Det tager jeg som udtryk for, at man udeomkring, hvor man i øjeblikket sidder og river sig i håret, fordi man ikke kan oprette de her voksenlærlingepladser her og nu, inden for en fjorten dages tid kan forvente at få klar besked og få en løsning på det her problem.

Jeg vil bare sige til beskæftigelsesministeren: Der skal ikke være nogen tvivl om, at Socialdemokraterne er klar til, at vi finder en meget hurtig løsning. Og udgangspunktet må selvfølgelig være, at man ikke skal rende rundt og hyre polske eller tyske håndværkere, hvis det er sådan, at man kan oprette lærlingeforhold med ledige i eget lokalområde. Og derfor vil vi bakke enhver ændring op.

Selv om der kunne være eventuelle særinteresser i Undervisningsministeriet, så må det være sådan – og der må beskæftigelsesministeren sætte foden ned på regeringens vegne – at man sikrer dels at overholde velfærdsaftalen og dels, at man der, hvor der er mulighed for at oprette voksenlærlingepladser og opkvalificere ufaglærte og ledige, griber chancen.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg skal love hurtigt at komme med en løsning på det her spørgsmål. Og så synes jeg godt, at vi kan tillade os at glæde os over, at vi allerede nu

efter 1. kvartal 2007 har opfyldt hele målsætningen for i år. Det viser jo, at det trods alt går den rigtige vej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4221

13) Til socialministeren af:

Rasmus Prehn (S):

»Hvordan har ministeren det med, at der nu endnu en gang er kommet tal fra Domstolsstyrelsen, der dokumenterer, at antallet af lejere, herunder familier med børn, der sættes ud af deres bolig, er steget betydeligt – i nogle kommuner op til 50 pct.?«

Rasmus Prehn (S):

Det er jo efterhånden snart 2 år siden, at vi første gang så tal fra Domstolsstyrelsen, der viste det triste og tragiske, at der er en betydelig stigning i antallet af lejere, der bliver sat ud af deres bolig, fordi de simpelt hen ikke har råd til at bo i deres lejlighed; folk, der simpelt hen bliver sat ud af deres bolig på grund af fattigdom.

Allerede tilbage i 2005 har vi fra socialdemokratisk side taget det her spørgsmål op med socialministeren. Vi har haft samråd i 2006 og igen tidligere her i 2007. Hvordan har socialministeren det med, at der nu endnu en gang kommer tal fra Domstolsstyrelsen, der viser, at der er en stigning i antallet af lejere, der bliver sat ud af deres bolig, fordi de ikke har råd til at betale husleje?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes jo, at det er trist, at der stadig væk tilsyneladende er en stigning i antallet af lejere, der bliver udsat. Og jeg synes, at det er et meget alvorligt problem, at der er den her stigning. Derfor har jeg jo også taget en række initiativer i forhold til at sætte ind med hjælp og støtte til dem, der er på vej med en udsættellessag, for at forebygge, men også for at blive klogere på, hvad det er, der ligger bag det, at nogle bliver udsat, for det ved vi jo ikke.

KI. 15.10

Vi har jo fået afdækket nu, hvad vi har af kendskab til det, der bliver registreret rundt omkring, og vi ved, at det er betalingsforpligtelsen, det kniber med. Men hvorfor det så kniber med betalingsforpligtelsen, mangler vi desværre større viden om. Så jeg har taget initiativer for at

sikre, at kommunerne går mere aktivt ind i en indsats med henblik på at anvende de redskaber, der allerede er i lovgivningen i form af rådgivning, administrationsaftaler og andre forebyggende tiltag. Og jeg har præciseret kommunernes særlige forpligtelse over for børn; altså, jeg vil simpelt hen ikke se børnefamilier på gaden efter en fogedudsættelse. Og der er det så vigtigt, at der bliver taget særlig hånd om de familier, hvor der er børn. Og jeg har simpelt hen skærpet den forpligtelse over for kommunen i vejledningen om udsatte børn og familier.

Så har vi jo netop nu et lovforslag til behandling i Folketingssalen, der giver kommunerne en pligt til at genvurdere hjælpen til personer, som udsættes af deres lejemål, og hvor det forhåbentlig kan betyde, at man får taget hånd om problemerne, inden det ender med en egentlig udsættelse.

Og endelig er vi jo ved at undersøge, hvad der så ligger bag det, at man ikke længere får betalt sin husleje. Og det er en større undersøgelse, som SFI står for. Så jeg følger altså meget nøje op på det her problem for at se, hvordan vi kan forbedre indsatsen, hvordan vi kan forebygge, at de her udsættelser sker, så vi forhåbentlig kan få dæmmet op for antallet af udsættelser.

Rasmus Prehn (S):

Når jeg hører ministerens svar, siger ministeren, at der er blevet sat en række ting i gang. Men det, jeg hører, er, at der sådan set først og fremmest blev sat noget i gang for at få belyst problemet, for at få undersøgt problemet nærmere osv., men at der ikke er sat nogle initiativer i gang, der direkte kan standse det her.

Det virker jo lidt underligt på mig, når det er sådan, at vi allerede tilbage på samrådet i 2006 spurgte til, hvad årsagen kunne være. På det tidspunkt opfattede jeg, at ministeren afviste, at det kunne have noget at gøre med betaling. Det har ministeren så været 1 år om at finde ud af, nemlig at det altså har noget med betaling at gøre. Og nu, hvor man har fundet ud af, at det har noget med betaling at gøre, så har man så alligevel ikke fundet ud af, hvorfor folk ikke kan betale.

Altså, havde det ikke været mere hensigtsmæssigt på det tidspunkt, hvor vi tog det op første gang, at få undersøgt det her, sådan at man ville have undgået at stå i en situation nu, hvor man skal til at undersøge det nærmere? Og er der ikke rigtig, rigtig meget, der tyder på – det

er i hvert fald det, Boligselskabernes Landsorganisation giver udtryk for – at det er, fordi folk på grund af kontanthjælpsloft og andre ting bliver sat i en situation, hvor de simpelt hen er så fattige, at de ikke kan blive boende i deres bolig? Er det ikke der, man skal sætte ind og gøre noget aktivt nu, frem for at lave den ene undersøgelse efter den anden for at udskyde løsningen af problemet?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne gentage, at jeg også har taget initiativer til at standse det. Men det, synes jeg jo ikke skal betyde, at vi så ikke går nærmere ind i den her problematik og finder ud af, hvad det er, der gør sig gældende, så vi eventuelt kan tage yderligere målrettede initiativer.

Jeg har skærpet vejledningen i forhold til kommunernes forpligtelse til at sætte ind over for børnefamilier. Det gjorde jeg allerede i december. Jeg har et lovforslag til behandling i salen nu, der går ud på at forpligte kommunerne til at genvurdere sagerne, når der er tale om en udsættelsessag. Det er konkret handling, der netop skal medvirke til at få standset, at de udsættelser også bliver realiseret. Og det kan hr. Rasmus Prehn ikke komme uden om en konkrete initiativer, der netop skal dæmme op for det.

Så kan jeg forstå, at det irriterer hr. Rasmus Prehn voldsomt, at jeg også vil undersøge nærmere, hvad det er, der ligger bag. Det studser jeg over, fordi jeg synes, at det må være vores forpligtelse at blive klogere på, hvor vi eventuelt også kan sætte mere målrettet ind.

Og så må jeg bare fuldstændig afvise, at jeg har sagt, at det her ikke har noget med betalingen at gøre. Det har jeg på intet tidspunkt afvist, tværtimod. Men det, jeg har holdt fast i fra starten, er, at man ikke bare, som hr. Rasmus Prehn gjorde det i starten, siger, at det her er på grund af loftet over kontanthjælpen. For sagen er, at den største stigning skete, inden loftet trådte i kraft.

Rasmus Prehn (S):

Sagen er jo, at på det åbne samråd – som i øvrigt er offentligt tilgængelig, ikke? – gav ministeren udtryk for, at der var en række andre ting, der spillede ind, end det, at man ikke betalte sine regninger, at man ikke kunne betale sine regninger. Og det viste sig jo så senere, at der rent faktisk i omkring 94 pct. af tilfældene var tale om, at det handlede om betaling, der manglede.

Så vil jeg gerne sige, at det jo ikke er sådan, at Socialdemokratiet ikke vil have undersøgt de her ting. Vi vil gerne have undersøgt det her til bunds. Vi bad jo allerede om undersøgelsen for 1 år siden, og det, vi bare ærgrer os over, er, at der er gået endnu et år, hvor man ikke har fået undersøgt de her ting, som vi bad om for 1 år siden, og at man nu står i en situation, hvor man ikke kan gøre noget ved det. Og de initiativer, man så kommer med, drejer sig jo om at lægge ansvaret over på kommunerne, selv om det reelt er regeringens kontanthjælpspolitik, der er årsag til, at de her lejere bliver sat ud. Og det er det, jeg synes er ærgerligt.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes bare, at hr. Rasmus Prehn skulle dokumentere sin viden, for jeg ved det i hvert fald ikke, jeg ved, at det er manglende betaling, der i 94 pct. af sagerne er årsag til udsættelse. Og det er helt rigtigt, at på samrådet gjorde jeg rede for, at der også kunne være andre ting, og derfor syntes jeg, at man skulle undersøge, hvad der var årsagen til udsættelserne. Og der viser undersøgelsen, at i 94 pct. af sagerne er det betalingsforpligtelsen.

Men så ved vi jo ikke noget nærmere om, hvad det er for en situation, de pågældende er i, om det udelukkende er kontanthjælpsmodtagere, eller om det også er førtidspensionister eller folk med arbejdsindkomster, eller hvad det er. Og der undrer det mig bare, at hr. Rasmus Prehn kan påstå, at det er en bestemt gruppe, når vi reelt ikke har det kendskab i dag.

Jeg har simpelthen været superaktiv på det her felt, lige siden jeg blev bekendt med, at der var problemer med en stigning i antallet af udsættelsessager. Jeg spurgte kommunerne om, hvad deres erfaringer var på området, hvad de kunne fortælle os; jeg har lavet undersøgelser med Domstolsstyrelsen for at finde ud af, hvad de registrerer, og hvad de kan give os af informationer. Og efter at have spurgt de forskellige steder kan jeg nu bare konstatere, at hvad der måtte ligge bag udsættelsessagen, altså den begivenhed, der måtte være indtruffet, eller årsagen til, at man ikke har de penge, der skal til, ved vi ikke noget om. Vi ved ikke, om det er, fordi man har mistet sit arbejde, eller om man er kommet i en skilsmisssituation, eller om der er andet, der er indtruffet, eller om det simpelt hen skyldes det, at man sidder i for dyrt et lejemål i forhold til sin indkomst.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kan forstå på vores socialminister og boligminister, at det er alle andres skyld end regeringens; regeringen har intet ansvar for det her. Man er selvfølgelig, siger man, interesseret i på lidt længere sigt at finde ud af, hvad der er op og ned på sagen, men indtil videre foretager man sig ingenting.

Det er korrekt, at ministeren har fremsat et lovforslag. Jeg vil godt høre, om de, der bliver udsat, får flere penge ved det her lovforslag. Hvad er det for nogle muligheder, kommunerne får ved det lovforslag? Udmønter det sig konkret i, at de får flere penge? For det er jo en faktisk kendsgerning, at 74 pct. af dem, der er sat ud, sættes ud, fordi de har for lille en betalingssevne. Så derfor vil jeg spørge: Har man sørget for, at de får flere penge, eller at de får billigere husleje, eller at de frem for alt får et arbejde, der måske kunne være med til at gøre, at der var balance i tingene? Hvad har regeringen gjort for at sørge for, at de her folk kommer i arbejde, sørge for, at de får en indtægt? Det er jo det, der er interessant. Hvad har man gjort ved det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg tror, at det er åbenbart for de fleste, måske undtaget hr. Bjarne Laustsen, at om noget har den her regering faktisk skabt gode resultater med hensyn til at få folk i arbejde. Det går rigtig godt. Og mange flere har fået en beskæftigelsesmulighed end tidligere.

Det er jo også det, vi har sat meget målrettet ind med i forhold til de udsatte grupper, nemlig konkrete indsatser, der netop kan give flere en chance for at få en tilknytning til arbejdsmarkedet. Og jeg er helt enig i, at hvis indtægten er for lav, så er det at få et arbejde, hvis man ikke har det, jo netop en god og en holdbar vej i forbindelse med så at have nogle muligheder for eksempelvis at betale en højere husleje.

Jeg synes, at jeg har gjort rigtig meget ved det her problem, som jeg tager alvorligt ved både at skærpe vejledningen, ved et lovinitiativ og ved at sørge for, at vi bliver klogere på det. Og det er jo den viden, vi har brug for at få, for ellers kan vi jo ikke sætte målrettet ind i forhold til de problemer, der gør sig gældende.

Bjarne Laustsen (S):

Man står og praler af, at de udsatte grupper er kommet i arbejde, og på samme tidspunkt, som man praler af det, er der altså en stor stigning i antal udsatte. Hvis nu ministeren havde ret, så betød det, at de jo havde penge nok, og så var det jo ikke betalingsevnen, der var noget galt med.

Prøv nu at forklare, hvad man reelt har gjort. Man har flyttet vores arbejdsformidling over til kommunerne. Kritikken hagler ned over jobcentrene om, at man ikke sørger for at få de her folk i arbejde. Og vi har jo alle sammen en historisk chance for at få dem i arbejde, men regeringen er mere villig til at få lukket op for og til ikke at kontrollere østeuropæisk arbejdskraft og alle den slags ting, altså at få en villig og en billig polak frem for at få nogle af de her grupper i arbejde. Det er den ene ting.

Det andet, jeg spurgte konkret om, var: Får de familier her flere penge med det lovforslag, som er det eneste initiativ, regeringen har taget? Får de flere penge til at betale deres husleje for med det lovforslag end med det, der var før?

Kl. 15.20

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er altså, som om hr. Bjarne Laustsen ser fuldstændig bort fra, at den husleje, man skal betale, også betyder noget. Det, der jo er vigtigt, er, om den husleje er på et niveau, som svarer til, hvad man har mulighed for at betale. Derfor er det jo også væsentligt at vide, hvad det er for nogle huslejestørrelser, man rent faktisk har vanskeligheder med at betale, og som kan være medvirkende til, at det ender i en udsættelses-sag.

Der ligger ikke i lovforslaget noget initiativ gående på, at man nu bare skal bevilge yderligere en pose penge eller f.eks. gå ind og betale huslejen på vegne af folk. Det er slet, slet ikke den slags initiativer, jeg mener der skal til.

Det, der ligger i lovforslaget, er, at kommunerne får en forpligtelse til at genvurdere sagen, altså se på, om man har ydet den rette støtte og hjælp til den borger, der måtte have nogle problemer. Altså, hvis det er en kontanthjælpsmodtager, er det jo en, som er kendt af kommunen i forvejen. Er der andre problemer, der gør sig gældende, er der misbrugsproblemer, er der andre forhold, som bør spille ind i kommunens vurdering af, hvad det er for en hjælp og støtte, vedkommende har behov for? Det er det, der ligger i lovforslaget.

Rasmus Prehn (S):

Socialministeren sætter selv fokus på husleje-spørgsmålet. Der vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det jo er sådan, at vi har ganske høje huslejer i Danmark. Socialdemokratiet foreslog i forbindelse med boligforhandlingerne, at man skulle gøre noget for at sætte huslejerne ned. Men det, ministeren præsterede, var jo en lunken aftale, som kun i meget ringe grad i de særligt udvalgte områder satte huslejen ned. Så det kunne også have været med til at løse problemet.

Under alle de spørgsmål, der har været her, taler ministeren om, at vi mangler den nødvendige viden. Der vil jeg bare endnu en gang slå fast, at den nødvendige viden kunne vi have haft, hvis vi havde sat undersøgelsen i gang allerede for 1 år siden, da vi tog spørgsmålet op første gang.

Endelig vil jeg spørge: Når vi nu ikke har den viden, er det så ikke værd at lytte til dem, der er derude, og som arbejder med det her, nemlig boligfolk i Boligselskabernes Landsorganisation, der siger: Vores erfaring er, at det er folk, der bliver ramt af kontanthjælpsloftet – det er vores erfaring? Skulle man ikke til at lytte til det og sige, at så hjælper man folk nu og her, frem for at bruge det, at man ikke har fået undersøgt det ordentligt, at man ikke tog sig sammen allerede for 1 år siden, som en dårlig undskyldning for at lade folk gå i den her situation, hvor de bliver sat ud af deres bolig? Det er jo en helt uholdbar situation.

Vi skal jo også tænke på, at der i mange af tilfældene er tale om familier med børn, der bliver sat ud. Jeg vil da hellere løse et problem for meget end et for lidt, hvis man kan sige det på den måde. Altså: Sæt ind, og løs det her problem.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo lige præcis det, jeg gør. I forhold til de målgrupper, som hr. Rasmus Prehn taler om, har jeg jo netop sat ind for at løse problemet allerede nu. Jeg har skærpet vejledningen af kommunerne, når det drejer sig om børnefamilier, udsatte familier. Der er allerede taget et initiativ.

Så nævner hr. Rasmus Prehn kontanthjælpsmodtagere. De vil jo være dækket af det lovforslag, der netop nu er til behandling, og som giver kommunerne en forpligtelse til at genvurdere deres sag.

Så jeg har jo handlet i forbindelse med de situationer, hr. Rasmus Prehn nævner, men det får da ikke mig til at sige: Så, det var så det. For jeg

synes, at det her problem er så alvorligt, at vi skal videre, og at vi simpelt hen skal finde ud af, hvad det er, der ligger bag det, at det ender med en udsættelsessag, finde ud af, hvad det er for nogle situationer. Men derfor handler vi alligevel nu og tager netop fat om problemerne.

I øvrigt er det jo den her regering, der har sikret, at det med huslejenedsættelser i bestemte områder rent faktisk er blevet til noget, hvor Socialdemokraterne valgte fuldstændig at sætte sig uden for al indflydelse på boligpolitikken i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4222

14) Til socialministeren af:

Rasmus Prehn (S):

»Hvilke nye politiske initiativer vil ministeren iværksætte set i lyset af den tragiske stigning i antallet af lejere, herunder familier med børn, der sættes på gaden, fordi de ikke kan betale deres husleje?«

Rasmus Prehn (S):

I det her spørgsmål spørger jeg ind til, hvilke nye initiativer der er tale om. Nu har ministeren jo i forbindelse med forrige spørgsmål talt en masse om de initiativer, ministeren allerede har sat i gang, og jeg vil gerne bringe fokus på de nye initiativer. Ministeren åbner selv for, at ministeren er åben over for, hvis der er andre ting, der kan hjælpe. Er der det, så er ministeren indstillet på det, og det er jeg selvfølgelig nysgerrig med hensyn til.

Vi kunne jo høre i Radioavisen i morges, at beskæftigelsesministeren opfordrer kommunerne til at være mere effektive med hensyn til at effektivere de regler, der er for kontanthjælp, sådan at folk bliver sat ned i ydelse, når de skal sættes ned i ydelse. Set i den sammenhæng her kunne jeg godt tænke mig at spørge: Vil det ikke betyde, at der er flere, der bliver sat på gaden?

I forrige uge hørte vi, at socialministeren sagde, at nu skal kommunerne tage sig sammen og kommunerne skal gøre det ene og det andet. Men nu siger beskæftigelsesministeren så, at der er flere, der skal sættes ned i ydelse. Det var sådan set det, der var essensen af det, der blev sagt i dag i Radioavisen. Vil det så ikke få en konsekvens for det her? Er det ikke den forkerte vej? Er socialministeren ikke uenig med sin beskæfti-

gelsesminister i, at der er flere sager, der skal effektiviseres på den her måde, fordi det vil betyde, at der er flere, der bliver sat ud?

Kl. 15.25

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne starte med at takke for, at der nu er en anerkendelse fra hr. Rasmus Prehns side af, at jeg rent faktisk har taget en række initiativer på det her område. Der synes allerede at have været en meget positiv udvikling under de her spørgsmål, så det takker jeg mange gange for.

Så efterlyser hr. Rasmus Prehn nye initiativer. Og der er jeg jo åben for, at hvis vi ud af den undersøgelse, som SFI nu laver, får bedre kendskab til, hvor der eventuelt kan sættes ind, ja, så vil jeg selvfølgelig gøre det, og jeg vil jo også gerne lytte til, hvad Socialdemokraterne har af målrettede forslag til, hvordan man kunne håndtere problemerne anderledes.

Så spørger hr. Rasmus Prehn jo igen til den velkendte diskussion om aktivlinjen og passivlinjen. Der vil jeg bare understrege, at i regeringen står vi meget fast på den her aktivlinje. Vi mener, vi hjælper folk allerbedst ved at stille nogle krav og ved at sørge for, at flest muligt kommer i beskæftigelse.

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil sige til socialministeren, at hvis den politik betyder, at folk bliver sat ud af deres bolig med børn – børn vælger jo ikke selv deres forældre, og børn er jo ikke ansvarshavende for, om forældrene får beskæftigelse eller ej – vil ministeren så være åben for, hvis de her undersøgelser, ministeren har igangsat, rent faktisk viser, at de sociale ydelser, der er, simpelt hen er for lave til, at man kan bo i lejede boliger, at man laver om på de her regler, sådan at folk ikke bliver fanget i en fattigdomsfælde, som alt for mange desværre bliver det i dag, og bliver sat ud af deres bolig med børn?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan love hr. Rasmus Prehn, at vi ingen intentioner har om at ændre på ydelsesniveauerne. Vi synes faktisk, at det er et meget vigtigt princip, at der er en sammenhæng mellem det at være på passiv forsørgelse og så det at være i beskæftigelse. Og derfor holder vi jo også fast i loftet over kontanthjælpen, for det må nu engang være sådan, at der også skal være en økonomisk gevinst at hente ved at komme i beskæftigelse.

Det, vi jo kan blive klogere på ved undersøgelsen, er at finde ud af, hvad det er, der sker, som gør, at man ikke længere kan betale huslejen. Er det f.eks. det, at man er havnet på overførselsindkomst, men ikke har en husleje på et niveau, som gør, at man så kan betale huslejen? For så må det jo være et spørgsmål om at finde en bolig, som har en lavere husleje, og der er der jo også mange forskellige muligheder for det inden for den almene sektor. Det gælder jo om at få de to ting til at passe sammen eller finde ud af, hvad det i øvrigt er for forhold, der gør sig gældende. Altså, vi hører jo også eksempler på, at psykisk sygdom og andre sygdomsmæssige problemer spiller ind. Og det kan jo så måske også foranledige en mere målrettet indsats, hvis vi får et kendskab til, hvad det er for nogle ting, der gør sig gældende.

Rasmus Prehn (S):

Jeg er ærlig talt forundret over, hvad det er, socialministeren står her og siger. Altså, hvis man rent faktisk spørger de mennesker, der arbejder med de her ting, så siger de jo, at det er svært at finde alternative boliger til de her mennesker. Det er svært at finde almene boliger eller udlejningsejendomme, hvor man kan bo til en pris, som de mennesker har råd til at betale. Det, der er problemet, siger de mennesker, der arbejder med det, er de ydelser, man får. De er simpelt hen for lave, hvis man bliver ramt af kontant-hjælpsloftet. Det er det, der bliver sagt.

Når nu ministeren er så optaget af at skulle erhverve ny viden, hvorfor er det så, ministeren ikke vil lytte til, hvad det er, der bliver sagt af de mennesker, der arbejder med det? Og hvorfor sætter ministeren en undersøgelse i gang, hvis det er sådan, at ministeren på forhånd udelukker, at hun vil lave om på det her, hvis det viser sig entydigt, at det er på grund af kontant-hjælpsloftet folk bliver sat ud af boligerne? Det forekommer da mærkeligt. Hvorfor skal undersøgelsen sættes i gang, hvis ministeren ikke er parat til at bruge den viden, der er, til at ændre politikken, der er årsag til, at folk bliver sat ud af deres bolig med børn?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil bruge undersøgelsen til at blive klogere på, hvad der eventuelt kan gøres, men som jeg understregede, så vil vi ikke ændre på ydelsesniveauerne, og det hænger sammen med, at vi synes, der skal være en økonomisk gevinst at hente ved det at komme i beskæftigelse. Og der

kan jeg kun undres over, at hr. Rasmus Prehn synes, at det er helt fint, at man kan være i en situation, hvor man får mere ud af at være på passiv forsørgelse, end man får ud af at være i beskæftigelse. Og der undrer det mig, at hr. Rasmus Prehn synes, at man så udelukkende skal tilgode den gruppe. Hvad så med dem, der er i beskæftigelse og har problemer med at få huslejen betalt?

I øvrigt har vi jo taget initiativ til, at der netop er blevet bygget mange flere nye almene boliger, og som nævnt, er der faktisk en stor variation i mulighederne inden for det almene område.

Det, jeg så også synes fremgår meget klart af hr. Rasmus Prehns spørgsmål, er, at hr. Rasmus Prehn overhovedet ingen interesse har for huslejeniveauet, at han overhovedet ikke interesserer sig for, om man egentlig har forpligtet sig til at betale en husleje, som man så også har råd til at betale. Der må man jo også drage konsekvensen, hvis ens indtægtsforhold ændrer sig, så man ikke længere har råd til den høje husleje.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Kl. 15.30

Bjarne Laustsen (S):

De eneste, der synes at nyde godt af regeringens, her socialministerens, politik, er herbergerne. Vi ved, at der er en stigning i antallet af folk, der beder om at komme ind på dem, og at det hænger nøje sammen med den stigning i antallet af udsættelser, vi har set. Jeg synes, det er dybt beskæmmende.

Nu ved vi jo godt, at det, regeringen kører på, er én ting, men at det, socialministeren kører på, er noget andet. Ministeren har direkte udtalt offentligt, at ulighed er godt, og man skulle næsten tro, at socialministeren ikke synes, det er noget særligt, at over 4.000 familier er blevet sat ud, og at der godt kunne være flere, apropos det, der er sagt tidligere.

I Socialdemokratiet er det sådan, at vi synes, at ulighed er noget skidt. Vi skal arbejde for at få et samfund, der er i balance; der skal også være tilbud om tag over hovedet til dem, der har det sværest i vores samfund, og derfor er det helt uforståeligt, at uanset hvad der sker, vil ministeren ikke gøre noget ved det, for det er folks egen skyld, det er i hvert fald ikke regeringens skyld. Det har ministeren jo gentagne gange bekræftet.

Hvad kan kommunerne gøre, når der ikke kommer flere penge og hovedproblemet er pen-

ge? 74 pct. siger jo, at årsagen er, at de ikke kan betale.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er utroligt, at hr. Bjarne Laustsen – trods alt det, der er sagt her i dag – ikke vil anerkende, at der rent faktisk er taget en række konkrete initiativer. Det er dog lykkedes at få hr. Rasmus Prehn til at anerkende, at der rent faktisk er sket noget, både med en skærpelse af vejledningen og med lovgivningsinitiativer, og derfor er det underligt at skulle høre hr. Bjarne Laustsen fremture med, at vi ikke tager problemet alvorligt i regeringen.

Vi gør, hvad vi overhovedet kan, og sørger for at få afdækket, hvad der mere kan gøres, og mig bekendt har Socialdemokraterne ikke andre bud på, hvad det egentlig er, der skal til, ud over fuldstændig at droppe den aktive linje, vi står for i regeringen, og bare fjerne loftet over kontanthjælpen, som jeg forstår hr. Rasmus Prehn går ind for.

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo meget enkelt: Vi vil give folk et tilbud om arbejde, og det behøver altså ikke at have noget med ydelsesniveauet at gøre. Folk skal have et tilbud om arbejde, og hvis de ikke tager det arbejde, kan man tage kontanthjælpen fra dem. Sådan er reglerne, men det har ikke noget at gøre med at udsulte folk, som regeringen gør. Det er det, vi tager afstand fra, fordi vi kan se, at den politik ikke virker, og fordi regeringen ikke evner at få de sidste i arbejde.

Forudsætningen for at lave alt det her var jo, at der ikke var en eneste, der skulle rammes af det. Forudsætningen var, at man skulle kunne få de sidste i arbejde, men det mål har regeringen altså ikke nået, og derfor ser vi, at en lang række familier er klemte nu, uanset hvad ministeren har taget af initiativer. Der er kommet et nyt lovforslag, men der er ikke kommet et eneste initiativ, som sigter på at løse problemet.

Man kan lave alle mulige forskellige ting, men ministeren har sagt klart og tydeligt her i dag – det kan ministeren bekræfte – at uanset hvad vil vi ikke gøre noget, fordi vi ikke vil røre ved ydelserne. Derfor har jeg spurgt, hvad kommunerne kan gøre, fordi der ikke er flere penge i lovforslaget. Det har ministeren også bekræftet, så er det ikke korrekt?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan i hvert fald tydeligt høre, at i dag løber Socialdemokraterne langt væk fra den politik, de selv har stået for tidligere. Det fremgår jo helt tydeligt, at både hr. Bjarne Laustsen og hr. Rasmus Prehn har fortrudt loftet over kontanthjælpen. Oprindeligt var man indstillet på det, men nu synes man, at man skal tilbage til den passive linje, som Socialdemokraterne også selv har praktiseret tidligere.

Egentlig er det simpelt hen et holdningsmæssigt spørgsmål, om man synes, at folk skal have mere ud af at være på passiv forsørgelse end at være i beskæftigelse. Jeg synes, det er beklageligt, at Socialdemokraterne har forladt den politik og er hoppet tilbage i den gode, gamle rille, men vi kan jo konstatere, at det er det, der er sket. Jeg har bebudet, at vi ikke ændrer ydelserne, fordi vi står ved den aktive linje, men det ændrer jo ikke ved, at jeg vil gøre andre tiltag, hvis undersøgelsen viser, at vi kan gøre noget målrettet for at dæmme op for udsættelserne.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Rasmus Prehn for et sidste spørgsmål.

Rasmus Prehn (S):

Det er det rene sludder og vrøvl, at vi skulle løbe fra en politik. Det, der er tale om, er, at vi tager et problem alvorligt, for vi kan altså ikke holde ud at se på, at familier med børn bliver sat ud af deres bolig. Det er ikke et spørgsmål om at løbe fra sin politik, det er et spørgsmål om at erkende, at der er noget, der ikke virker, og lære, at der er ting, der kan gøres på en anden måde.

Det er derfor, jeg synes, det er dybt overraskende, at ministeren kan sige her i salen, at man under ingen omstændigheder vil røre ved ydelserne, selv om alle de undersøgelser, som ministeren er så travlt optaget af, har vist, at det er her, der skal sættes ind for at løse problemet. Det virker mærkeligt.

Det, vi har sagt fra Socialdemokratiets side, er, at vi sådan set hellere vil finde beskæftigelse til folk, end vi vil begynde at lave om på reglerne. Men hvis det viser sig, at folk med børn bliver sat ud af deres bolig på grund af kontanthjælpsloftet, er vi da nødt til at kigge på det, også selv om Socialdemokratiet på et tidspunkt har været med i nogle aftaler osv. Man er da nødt til at lære af, at der sker en udvikling, og forholde sig til det, og derfor kan jeg ikke forstå, at ministeren er mere travlt optaget af principper end af at redde børn, der bliver sat ud.

Kl. 15.35

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo også en totalt skæv udlægning af teksten. Jeg siger bare, at vi står fast på den aktive linje, når vi vil fastholde ydelsesniveauerne, men også sætter målrettet ind over for de problemer, der måtte vise sig at være. Det er jo ikke mindst, fordi jeg ikke vil acceptere, at børnefamilier bliver sat på gaden, at jeg har skærpet vejledningen til kommunerne og indskærpet dem at tænke på de udsatte familiers situation.

Det er også det, der gør sig gældende, når der nu bliver pligt til at genvurdere sagerne. Det er jo netop udtryk for, at i regeringen tager vi problemet meget alvorligt og sørger for at sætte ind med konkret handling ved at give kommunerne nogle forpligtelser og nogle redskaber, som kan dæmme op for antallet af udsættelsessager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4231

15) Til socialministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Hvordan vil ministeren forsvare, at regeringen igen og igen skyder skylden på landets kommuner, når det handler om de voldsomme stigninger i antallet af lejere, herunder familier med børn, der sættes ud af deres lejlighed på grund af fattigdom, når denne fattigdom i høj grad skyldes regeringens socialpolitik, hvor de fattigste i samfundet reduceres i kontanthjælp, bolig sikring og øvrige ydelser, altså en politik, landets socialminister og regering må siges selv at have meget af ansvaret for?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne give socialministeren en mulighed for at vise den sociale indignation, som hun påstår at hun og regeringen har, ved at prøve at forklare os og samfundet, hvad det er, der sker, når en familie, og gerne en familie med far, mor og børn, bliver sat ud af sin lejlighed. Der kan være sygdom, der kan være arbejdsløshed, og der kan være andre ting, men hvilke konsekvenser har det for familien?

Boligen er jo kernen i en families liv. Vi bruger 80 pct. eller sådan noget af vores tid på at være i boligen, men lige pludselig, fra den ene dag til den anden, har man ikke tag over hovedet. Man bliver sat på gaden, børnenes skolegang eller li-

vet i daginstitutionen, eller hvad det nu kan være, bliver ramt, og hvordan oplever ministeren en sådan udsættelse? Jeg vil gerne tro, at når ministeren får det ind under huden, vil hun være i stand til at gøre noget ved det, men jeg vil gerne høre, om ministeren kan beskrive en sådan situation.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det må være en meget alvorlig situation at være i. Det må være meget ubehageligt, og derfor gælder det jo om, at vi undgår, at det ender med en udsættelsessag, når der er nogle, der har problemer med at betale huslejen. Det er derfor, jeg nu har krævet, at der skal reageres, når der kommer underretning fra fogedretten om, at der er en udsættelsessag på vej, og at man skal se på, hvordan det kan undgås, at sagen ender med at blive effektueret.

På baggrund af en spørgeskemaundersøgelse har jeg fundet ud af, at der bl.a. er behov for, at kommunerne kommer aktivt ind i udsættelsesforløbet langt tidligere med rådgivning og måske med administrationsaftaler eller andre forebyggende tiltag, så kommunen netop får mulighed for at yde hjælp til familien og det ikke ender med en egentlig udsættelse. Allerede nu gælder det, at kommunen skal overvåge forholdene for børn og unge i kommunen, og at den skal reagere, hvis barnet eller den unge har brug for hjælp, og som nævnt efterhånden mange gange har jeg i den del af vejledningen fra december 2006, der vedrører særlig støtte til børn og unge, understreget over for kommunerne, at de forpligtelser også gælder, når en børnefamilie sættes ud af lejligheden. Bestemmelserne skal bruges i praksis.

I den sammenhæng vil jeg gerne henvise til en artikel, jeg har set i Viborg Stifts Folkeblad her i april. Af artiklen fremgår det, at selv om antallet af udsatte lejere desværre også er steget i Viborg, tegner der sig faktisk trods alt et positivt billede. I år har der ikke været situationer, hvor en børnefamilie pludselig har stået uden tag over hovedet, for nu er det lykkedes at opfangne sagerne om børnefamilier, inden det er for sent, og som regel ender det med en løsning, så familien kan blive boende. En embedsmand ved kommunen fremhæver i artiklen, at kommunen er meget opmærksom på børnefamilier, der kommer i en så alvorlig økonomisk klemme, at huslejen er i fare. Dermed får man mulighed for at sætte ind, og det er derfor, jeg appellerer til, at

kommunerne griber tidligere og mere aktivt ind i sagerne.

Bjarne Laustsen (S):

Det er en faktisk kendsgerning, at over 4.000 familier er blevet sat ud, og at 74 pct. af dem angiver, at det skyldes økonomiske problemer, og det er derfor, jeg har svært ved at forstå, at ministeren kan sige, at man kan yde hjælp. Hvad er det for en hjælp, man kan yde? Det er i hvert fald ikke noget af økonomisk karakter, der kan medvirke til at bringe balance i tingene.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, hvad regeringen har tænkt sig at gøre, så folk kan få et arbejde. Skal der gøres en ekstraordinær indsats for de familier, der er udsættelsestruede, så forældrene kan få et arbejde, fordi der skal bringes balance i tingene? Jeg vil gerne fastholde, at forudsætningen for at indføre loftet over kontanthjælpen var, at folk kunne komme i arbejde. Det var ikke meningen, at ydelserne skulle sættes ned, for der er ingen her i Folketinget, der har interesse i, at folk bare kommer ned på en lavere ydelse. Vi har en interesse i, at folk bliver selvhjulpne og kommer i arbejde eller uddannelse.

Kl. 15.40

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det sidste er jeg meget enig i. Jeg skal lige sige, at det er rigtigt, at der er over 4.000 sager, jævnfør de seneste tal på området, men jeg understreger, at det er sager. Altså, det er ikke nødvendigvis familier, det kan også være enlige, men det er sager. Og som nævnt mange gange synes jeg jo, at det er særlig alvorligt, når det drejer sig om børnefamilier – derfor også de her initiativer, der er særlig målrettet børnefamilierne.

Kommunerne har faktisk mange muligheder for at sætte ind med hjælp. I forbindelse med f.eks. huslejebetaling kan det være noget med at lave en aftale om at administrere betalingen på vegne af den pågældende, eller det kan være et spørgsmål om via anvisningsretten at se på, om der er et mere passende boligtilbud, og så kan kommunen jo, hvis der viser sig at være andre problemer, der gør sig gældende – sygdom, manglende beskæftigelse eller lignende – gå ind og prøve at se på, hvordan man kan hjælpe familien i den pågældende situation. Det er derfor, kommunen skal have den her forpligtelse til at genvurdere sagerne.

Bjarne Laustsen (S):

Jamen er vi ikke enige om, at kommunerne på baggrund af den politik, der er gældende, vedtaget af et flertal i Folketinget, ikke har nogen økonomisk mulighed for at hjælpe, uanset om det er det ene eller det andet eller det tredje? Det kan blive til noget snak, og det kan da også godt være, at man kan hjælpe folk, og det er jo fint alle de steder, man kan gøre det, men vi ser altså, at der er en voldsom stigning, over 4.000 familier. Det skrider jo på en ekstraordinær indsats, for når ministeren gav det der billede af, hvor besværligt og synd det er for en børnefamilie at blive sat ud, må jeg sige, at det jo ikke bliver bedre af, at man så skal et andet sted hen. Der er indskud og ny skole og daginstitution og alle de der forskellige ting; familien får det jo ikke lettere ved, at den er blevet sat ud.

Det er jo derfor, det er interessant at vide, hvad det præcis er, man vil gøre over for de familier her. Dem følger man jo ikke. De er bare sat på gaden, og så konstaterer man, at det nok er en hel masse andres skyld, det er i hvert fald ikke regeringens skyld.

Det skrider på, at vi tager fat i de familier, uanset om det er enlige eller det er par med børn eller uden børn, og især børnefamilierne skrider på, at vi tager et initiativ, der gør, at de kan blive boende i deres bolig, at de får arbejde, at de får hjælp, at de får uddannelse. Er ministeren ikke enig i det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, det er jeg fuldstændig enig i, og det er lige præcis den slags initiativer, jeg har taget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Rasmus Prehn som medspørger.

Rasmus Prehn (S):

Gør det slet ikke noget indtryk på ministeren, at kommunerne rent faktisk har en oplevelse af, at selv nogle af de nye værktøjer, som ministeren er inde på, f.eks. at man kan tilbyde at administrere betalingen, altså er noget, der ikke rigtig hjælper, når problemet er, at der ikke er nogen penge at betale med?

Altså, gør det slet ikke noget indtryk, at reaktionen hos socialrådgivere og andre ude i kommunerne, dem, der rent faktisk arbejder med det, dem, der skal leve op til de ideer, som ministeren tidligere havde den frækhed, synes jeg, at citere mig for at sige at jeg havde anerkendt – det havde jeg ikke, jeg havde bare konstateret, at

ministeren havde nogle forslag – er, at problemet jo er, at der ikke er nogen penge, at ydelserne er for lave? De spørger, når folk på grund af fattigdom bliver sat ud med deres børn: Hvad skal vi så bruge de her værktøjer til? Gør det slet ikke noget indtryk på ministeren? Får det ikke ministeren til at sige, at så er det altså ydelserne, der skal kigges på?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan blot undre mig over, at hr. Rasmus Prehn tilsyneladende mener, at den eneste løsning er, at man så skal gå ud med en pose penge, og at man åbenbart skal betale huslejen, i en eller anden rum tid eller sådan noget, det ved jeg ikke.

Jeg synes, man skal finde nogle mere holdbare løsninger. Jeg synes, kommunen tidligt skal ind omkring og vurdere sagen igen og se på, om den pågældende person eller familie får den hjælp og støtte, de har brug for, og jeg synes, man skal sørge for at finde nogle mere langsigtede løsninger, enten gående på at finde en husleje til et niveau, som de kan betale, eller på at hjælpe i forbindelse med sygdom eller manglende beskæftigelse, eller hvad det er, der gør sig gældende.

Og det gør et meget stort indtryk på mig; jeg synes, det er en meget alvorlig situation. Det tror jeg jeg har understreget rigtig mange gange, og det er jo også derfor, jeg har grebet til de her konkrete handlinger.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Rasmus Prehn for et sidste spørgsmål.

Rasmus Prehn (S):

Sagen er jo, at vi fra socialdemokratisk side også gerne ville have haft en holdbar løsning, det ville vi gerne have haft for lang tid siden. Vi tog spørgsmålet op allerede i 2005.

Ministeren konstaterer så i dag – selv om ministeren har haft ansvaret for situationen i 2 år – at der endnu ikke er kommet en holdbar løsning på problemet. Det synes jeg da er udtryk for stor selverkendelse.

Men jeg vil så gerne spørge ind til det forhold, at regeringen ved sin beskæftigelsesminister i dag i radioen melder ud, at der er flere, der skal sættes ned i ydelse. Hvordan harmonerer det med de fine ord, socialministeren siger nu? Beskæftigelsesministeren siger i dag, at der er flere, der skal sættes ned i ydelse, fordi man skal være mere stringent med at leve op til de krav,

der ligger i vores regler, og sådan nogle ting. Det vil betyde, at der er flere, der vil blive sat ud. Hvordan harmonerer det med den politik, socialministeren har på det område?

Kl. 15.45

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jamen jeg har da en forventning om, at de initiativer, jeg har taget, rent faktisk har en effekt med hensyn til at forebygge udsættelsessager.

Når Folketinget nu får tredjebehandlet lovforslaget om pligten til at genvurdere sagerne, så har jeg en forventning om, at kommunerne netop er meget mere aktive, og at de er det på et tidligere tidspunkt, med hensyn til at sætte ind med den hjælp, der kan være nødvendig i forbindelse med at undgå en udsættelsessag, ligesom jeg også har en forventning om, at man selvfølgelig tager skærpsen i forbindelse med vejledningen over for udsatte unge alvorligt og netop tænker udsættelsessagerne med ind i forbindelse med indsatsen på det her område.

Og når vi som sagt får et bedre kendskab til, hvad det er, der forårsager, at man ender i den der situation med, at man ikke får betalt sin husleje, så vil jeg jo også være åben over for at tage nogle målrettede initiativer i forbindelse med det.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Bjarne Laustsen for et sidste spørgsmål.

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren har det problem, at ministeren og regeringen ikke kan dokumentere, at stramningen af den her karakter hjælper til at få folk i arbejde. Og derfor har det kontanthjælpsloft spillet fallit, for man påstod, at man kunne få folk i arbejde.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål skriftligt til ministeren, om hun kan dokumentere, at det at sænke ydelserne gør, at folk kommer i arbejde. Det kan ministeren ikke dokumentere. Men jeg vil gerne gøre det; så kan vi få det på skrift også.

Regeringen er jo kendt for at tage ud og besøge en daginstitution, et sygehus og fortælle, hvor godt det går, og stå sammen med borgerne for at vise, hvad det er for en service, man får derude.

Kunne ministeren ikke tænke sig at besøge sådan en familie med børn, der er blevet sat ud, der står og er på vej ud – måske er en flyttebil kommet for at hente dem – for at høre, hvor de så skal hen, hvordan det skal gå med deres liv, og hvad der skal til? For indtil videre er det bare

snak, og det ser ud til, at der kommer flere og flere, der bliver sat på gaden. Kunne ministeren ikke tage ud og lade sig fotografere til mediernes med sådan en familie her og fortælle, hvad det er, de har gjort forkert, så de kan lære det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Vi skulle jo gerne undgå, at børnefamilier bliver sat på gaden, og derfor har jeg jo netop taget de her initiativer. Og jeg synes, at det, der er det farbare med hensyn til at forebygge, jo er at finde ud af, hvad det er, der gør sig gældende, at få af dækket, hvad årsagen er til, at man havner i den her situation.

Hr. Bjarne Laustsen har en eller anden naiv opfattelse af, at det hele nok bare er loftet over kontanthjælpen, og det foranlediger mig jo til endnu en gang at minde om, hvordan det nu er, udviklingen i tallene har været på det her område.

Den første gang, vi overhovedet nogen sinde fik nogle tal for antallet af udsættelsessager, var i 2002. Så skete der en markant stigning, nemlig på godt 30 pct. til 2003. Siden har der været nogle mindre stigninger, og denne gang er der meget stor usikkerhed omkring tallene.

Men den meget store stigning var altså, før loftet over kontanthjælpen trådte i kraft, og derfor er det så underligt, at hr. Bjarne Laustsen har den her tilgang med, at hvis bare man ikke havde loftet over kontanthjælpen, så havde vi heller ikke nogen udsættelsessager.

Og sagen er jo, at vi ikke ved noget om, i hvor stort et omfang det her så har med kontanthjælpsniveauet at gøre eller det har med alle mulige andre ting at gøre, og det er jo det, som jeg har sat mig for at ville undersøge nærmere, og som jeg kan forstå møder meget stor modstand og meget stor kritik fra Socialdemokraternes side, fordi de åbenbart ikke synes, at man skal blive klogere på de her forhold.

Men som tidligere sagt har jeg en klar forventning om, at forpligtelsen til kommunerne om at genvurdere sagerne og skærpsen i vejledningen selvfølgelig også har en effekt i forbindelse med at dæmme op for antallet af udsættelsessager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 39:

Forslag til folketingsbeslutning om vurdering af lovforslags sundhedsmæssige konsekvenser.

Af Charlotte Fischer (RV) m.fl.
(Fremsat 17/11 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at sikre, at alle lovforslag, der fremsættes efter den 1. oktober 2007, indeholder en vurdering af lovforslagernes sundhedsmæssige konsekvenser. Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at en sådan sundhedskonsekvensvurdering overordnet skal have fire formål: at fremme sundheden i befolkningen bedst muligt; at sikre, at politiske tiltag ikke har en uønsket indvirkning på folkesundheden; at de investerede ressourcer skaber mest mulig sundhed; og at der skabes et godt grundlag for de politiske beslutninger.

Regeringen kan bestemt ikke være uenig med forslagsstillerne i intentionerne med forslaget. Befolkningens sundhedstilstand må naturligvis have meget høj politisk prioritet og i relevant omfang indgå i alle politiske beslutninger. Jeg vil i den forbindelse nævne, at regeringen som bekendt har startet et meget omfattende arbejde med en kvalitetsreform, som skal sikre fortsat fornyelse og udvikling af det danske velfærdssamfund, herunder ikke mindst i det offentlige sundhedsvæsen.

Kl. 15.50

Regeringen er endvidere enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt, at bemærkningerne til lovforslaget i relevant omfang indeholder en vurdering af de konsekvenser, som lovforslaget har, herunder eventuelle sundhedsmæssige konsekvenser af forslaget. Regeringen er derimod ikke enig i, at disse formål fremmes bedst ved at pålægge regeringen at lade alle lovforslag indeholde en vurdering af de sundhedsmæssige konsekvenser. Men som jeg skal vende tilbage til, er det allerede i dag et krav, at der skal redegøres for et lovforslags sundhedsmæssige konsekvenser, hvor dette i det konkrete tilfælde må anses for at være relevant. Regeringen er des-